టక్కరి చుక్క

సికిందర్

అయిదు నిముషాలనుంచీ అతన్నే గమనిస్తోన్న పద్మిని, ఇహ ఉండలేక, చటుక్కున ముందుకువంగి, "ఏమిటాలోచిస్తున్నావు, నరేన్?" అనడిగింది కుతూహలంగా.

నరేన్‌కుమార్ ఉలిక్కిపడి ఆమెను చూశాడు. వెంటనే తేరుకొని సర్దుక్కూర్చున్నాడు. "వెయిటర్ ఏడి, ఇంకా రాలేదా?" అన్నాడు నవ్వుతూ అదోలా.

ఆ నవ్వుకి అర్థం తెలియలేదు పద్మినికి.

ఆమె అసహనంగా చూసి, "వస్తాడు. రాకుండా ఎక్కడికి పోతాడు?" అంది చిరాగ్గా. మళ్ళీ వెంటనే కుతూహలంగా, "నువ్వేదో తీవ్రంగా ఆలోచిస్తూన్నావు, నరేన్" అంది.

నరేన్ చిన్నగా నవ్వి, వెంటనే గ్లాసులోని నీళ్ళు తాగేశాడు. మూతిముడుచుకొని, "ఆలోచిస్తున్నానా.... అవును, కరెక్టు!" అన్నాడు చటుక్కున.

"ఏమిటాలోచిస్తున్నావు?" అడిగిందామె మరింత

కుతూహలంగా.

"ప్రేమఘట్టం ముగిశాక ఇద్దరు ప్రేమికులు దేన్ని గురించి ఆలోచిస్తారు, డియర్ ?"

"పెళ్ళి...." అనేసింది పద్మిని అనాలోచితంగా.

"కరెక్టు! అదే నేనూ ఆలోచిస్తోన్నది!" అన్నాడతను.

పద్మిని ఉత్సాహంగా దగ్గరికి జరిగి అతని చేతిని తాకింది. చిటికెన వ్రేలికి ఉంగరాన్ని తిప్పుతూ కళ్ళలోకి చూసింది ఆరాధనగా.

"మరి....నువ్వు మీ వాళ్ళకు చెప్పావా, నరేన్ ?"

అతని కళ్ళలో విచారం చోటుచేసుకుంది వెంటనే.

"లేదు. ఎలా చెప్పాలా అని కిందామీదవుతున్నాను. వాళ్ళంటే నాకు మహా చెడ్డ అభిమానం! ఆదర్శ వివాహం చేసుకుంటానంటే ఎక్కడ అడుక్కుతిను పొమ్మంటారోనని హడలి చస్తున్నాను! వాళ్ళ ఇష్టానికి వ్యతిరేకంగా నాకేదీ చేయాలనిపించదు... ఇది వంశ గౌరవానికి సంబంధించిన విషయం. ఈ మధ్య నేనిక్కడికి అడపాదడపా రావడం అప్పుడే వాళ్ళకి అనుమానంగా వుంది....మన సంగతి వాళ్ళకు తెలిసిపోతుందని నాకు భయంగా వుంది."

"ఎలాగో ఒకలా తెలిసిపోవడమే మంచిదిగా? ఏదో ఒకటి తేలిపోతుంది."

"లేదు పద్మినీ, నిన్నిలా హోటళ్ళకీ, సినిమాలకీ షికార్లకి తిప్పడం నాకేమాత్రం ఇష్టం లేదు. ఈ విజయవాడలో మాకు తెలిసినవాళ్ళు కొందరున్నారు. వాళ్ళకంటపడితే.... గాడ్! ఎంతో పరువు ప్రతిష్టలుగల కుటుంబం మాది. జమీందారుగా ఊళ్ళో నాన్నగారికి

ఎంతో గౌరవం వుంది. ఆయనకి నేనొక్కడ్నే సంతానాన్ని. చాలా గారాబంగా పెంచారు. వాళ్ళకి చెడ్డ పేరు తెచ్చి బాధించడం నేనంగీకరించను! మనం ఈ సమస్యని ఎంతో జాగ్రత్తగా పరిష్కరించుకోవాలి, పద్మిని .. ”

పద్మిని అసహనంగా నిట్టూర్చింది. తలతిప్పి చుట్టూ చూసింది. ఇప్పుడు జనంతో ఫ్యామిలీ రూం పూర్తిగా నిండిపోయివుంది. ఎవరూ ఎవరిని గురించి పట్టించుకోకుండా వాగేస్తున్నారు. వెయిటర్ అనబడే గున్న ఏనుగు ఆకారం దొర్లుకుంటూ వచ్చింది పదార్థాలతో. అది చకచకా ప్లేట్లు వాళ్ళముందు సర్దేసి అదృశ్యమైంది వచ్చిన దారిని.

నరేన్ తినడం ప్రారంభిస్తూ పద్మినిని చూశాడు. ఆమె ఏదో తీవ్రంగా ఆలోచిస్తోంది.

“నీ అభిప్రాయం ఏమిటి?” అన్నాడతను.

పద్మిని తలెత్తి చురుగ్గా చూసింది. “మీ వాళ్ళని ఎలాగైనా ఒప్పించాలి!” అందామె ఆవేశంగా.

“ముందు మీ వాళ్ళని ఒప్పిస్తే?” అన్నాడతను తక్కున.

ఆమె అదిరిపడి స్పూను వదిలేసింది.

అతను కంగారుపడి, “ఏమిటది?” అన్నాడు.

ఆమె కుదుటపడుతూ నొచ్చుకుంది. “సారీ ఏమీ లేదు, నరేన్. మా నాన్న చండశాసనుడని చెప్పాను గుర్తుందా? ఆయనముందు నిల్చోవాలంటేనే కాళ్ళలోంచి వణుకు... నాకు చెడ్డ భయం! ఇక మన సంగతి....మన గురించి....”

“ఫరవాలేదు, ఇద్దరం వెళ్దాం, నే చెప్పేస్తాను. నాకెందుకు భయం?”

"ఓహ్, వద్దు! నాన్న దగ్గరకి అప్పుడే వద్దు!" అర్థించింది పద్మిని, "ముందు మీ వాళ్ళని ఒప్పిద్దాం. అప్పుడు మా వాళ్ళని సులభంగా...."

"నువ్వే మొదటికే వచ్చాం! నాన్నతో చెప్పాలంటే నాకు—"

"మీ నాన్నంటే నీకు భయమా?"

"కాదు. భక్తి, గౌరవం."

"అమ్మంటే?"

"డిటో."

"మరి అడ్డొచ్చిందేమిటి?"

"అభిమానం—మహా చెడ్డది."

"అయితే నేనొప్పిస్తాను!"

"నువ్వా?"

"ఏం? నేనొప్పించలేనా?"

అతనొక్క క్షణం తీక్షణంగా చూశాడు. "ఒప్పిస్తావ్, బ్రహ్మాండంగా!"

"నాలో ఏం లోపముందని?"

"నాకేం కనిపించలేదు."

"మా కులం వేరైనా మీ ఇంట్లో మీ ఆచారాలకీ, సాంప్రదాయాలకీ అనుగుణంగా నడుచుకోగలను."

"ఇంకా?"

"మీ వాళ్ళని గౌరవించగలను. వాళ్ళని కూర్చోబెట్టి సపర్యలు చేయగలను."

"గుడ్! ఇంకా?"

"త్వరలోనే వాళ్ళని మెప్పించగలను! ఆ ఇంటికి తగిన కోడలనిపించుకోగలను! ఆ నమ్మకం నాకుంది."

"వెరీగుడ్! నా బరువు దించావు. అయితే ట్రయల్

ఎప్పుడు, ఎలా?"

"అది నువ్వే నిర్ణయించాలి" అంది పద్మిని కుదుట పడుతూ.

ఇద్దరూ తినడం పూర్తిచేశారు. అప్పుడన్నాడు నరేన్.

"ఎల్లుండి వాళ్ళిద్దరు తిరుపతి వెళ్తున్నారు.... రెండు రోజుల తర్వాత వస్తారు. ఆ మర్నాడు ఎలా ఉంటుంది?"

పద్మిని ఊపిరి బిగించడం గమనించాడతను.

"బాగుంటుంది, అప్పుడే వెళ్దాము" అందామె త్రోటు పాటుతో.

నరేన్ కొన్ని క్షణాలు మౌనంగా ఉండి, ఏదో జ్ఞాపకం వచ్చినవాడిలా చటుక్కున అన్నాడు. "మా అమ్మగారికి నగలంటే మహా చెడ్డ పిచ్చి!"

పద్మినికి ఉత్సాహం వచ్చింది. "అవును.... ఆ మాట చాలాసార్లు అన్నావు. అయితే ఈ వయసులో కూడానా?" అందామె.

నవ్వాడతను. "ఈ వయసులో కూడానా! కాదు, అది ఒకప్పటి మోజు! ఇప్పుడవన్నీ భద్రంగా సేఫ్‌లో దాచుకుంది. నువ్వొక్కసారి చూశావంటే కళ్ళు తిరిగిపడిపోతావు. అన్ని నగలు! చెవులకి, ముక్కుకీ, మెడకీ, తలకీ, నడుముకీ, కాళ్ళకీ, చేతులకీ, వేళ్ళకీ.... ఇలా అణువణువునా ఎన్నెన్నో! ఎన్ని నగలో! ఆ వెండి బంగారం సరిగ్గా ఎన్ని కిలోలు తూగుతుందో గానీ- జమిందారుగారి అర్ధాంగిగా అమ్మ చాలా వైభవంగా బ్రతికేసింది! ఇప్పుడామెకి అవన్నీ పెట్టుకొనే ఓపిక లేదు.

ఉత్సాహం అసలులేదు. తన కాలం తీరిపోయిందంటుంది అప్పుడప్పుడు ఆ సంపదని నాన్నగారికి చూపించి."

"చూపించి?" పద్మిని అడిగింది ఆసక్తిగా.

"ఎలా చెప్పను.... ఆ కోడలెవరో త్వరగా పట్టుకొచ్చేస్తే, ఇవన్నీ దాని వంటికి తగిలించేసి నా బాధ్యత వదిలించుకుంటానుకదా, ఇంకెన్నాళ్ళు! అంటుంది...."

పద్మినికి ఊపిరాడలేదు. ఉక్కిరిబిక్కిరి అయింది.

నరేన్ వెంటనే గంభీరంగా మారాడు. "విన్నావా? అంత నిస్వార్థురాలన్నమాట.... వెన్నలాంటి మనసు. కానీ నువ్వు అవన్నీ పెట్టుకోగలవా? ముక్కు పుడక? బారెడు వడ్డాణం? ఇంతేసి బరువు గాజులు? మెడ నొప్పెట్టే గొలుసులు? ఏమిటి.... చెప్పు. ఏ రాత్రికో లేచి పారిపోవు కదా?"

పద్మిని కలవరంలోంచి బైటపడి ఫకాలున నవ్వేసింది.

"నువ్వు గమ్మత్తుగా మాట్లాడతావు, నరేన్!"

"అవన్నీ పెట్టుకునే షరతుమీదే నువ్వు ట్రయల్ కి రావల్సి వుంటుంది." అన్నాడతను.

2

లోపల గదిలో ప్రభావతి కుర్చీలోంచి లేచి కిటికీ దగ్గరకు వెళ్ళింది. ఆమె మూడ్ ఇప్పుడు చెడిపోయింది. ఇంతసేపూ ఆరాటాన్నంతా అణచుకుంటూ పత్రిక తిరగేసింది.... ఇహ ఎదురుచూడ్డం తనవల్ల గాదు!

అశాంతిగా చేతుల్ని నలుపుకుంటూ కిటికీ అవతల చీకట్లోకి చూసింది.... ఏమైంది పద్మిని? ఏడుగంటలకే వచ్చేయాల్సింది .... ఇప్పుడు పదవుతోంది. ఇంతవరకూ జాడలేదు! ఎక్కడ వుంది? ఏం చేస్తోంది? హఠాత్తుగా ఉలిక్కిపడిందామె. ఒకవేళ ఏదైనా విపత్తు సంభ

వించిందా? తన గురించి ఎక్కడైనా నోరు జారిందా? నరేన్ ఆమెని అనుమానించి....

ప్రభావతి వళ్ళు జలదరించింది....కొంపదీసి పోలీసులామెని అరెస్టు చేయలేదు కదా?

"శేఖర్!" అర్చిందామె చటుక్కున తిరిగి.

శేఖర్ వచ్చి పడ్డాడు, రబ్బరు బంతిలా: "ఏమిటాంటీ?"

ప్రభావతి ఉరిమిచూసి గదమాయించింది, "పద్మిని ఇంకా రాలేదేమిట్రా?"

"అదే ఆలోచిస్తున్నామాంటీ!" శేఖర్ అన్నాడు జాగ్రత్తగా. అతని వెనుక నిశ్శబ్దంగా వచ్చి నిలబడ్డాడు నాగేష్.

"ఏడు గంటలకే వచ్చేయమన్నాను. ఇప్పుడు పదవుతోంది. ఏం చేస్తోందింతవరకూ....అతనికీ ఇంటికెళ్ళడం ఆలస్యంకాదా?"

"అతనింటికి ఇంకా వెళ్ళ లేదనుకుంటానాంటీ!"

"మరి?"

"అతడికి ఆమె అంటే పిచ్చి, ఆంటీ! ఆమెకూ అతడంటే పిచ్చి....పిచ్చీ పిచ్చీ కలిస్తే ఇల్లూ వాకిలీ హుష్ కాకీ కదా, ఆంటీ?" నాగేష్ అన్నాడు హఠాత్తుగా.

"సినిమా కెళ్ళిందనుకుంటాను, ఆంటీ .... బుజ్జబ్బాయితో."

"మరి అతను అర్ధరాత్రి ఇంటికెళ్తే తలిదండ్రులేమీ అనరా?"

"మనకెందుకాంటీ, అతని గొడవ?"

"నిమ్మకాయలున్నాయా?"

"ఆంటీ_?"

"నిమ్మకాయల్రా!"

"ఉన్నాయ్—ఉన్నాయ్యాంటీ!"

"వెళ్ళి మజ్జిగలో పిండుకురా!" ఆజ్ఞాపించిందామె కుర్చీవైపు కదుల్తూ.

శేఖర్ చింకెలుకలా మాయమయ్యాడు. వెంట నాగేష్ కదిలాడు.

ఆమె తిరిగి కుర్చీలో వాలి కళ్ళు మూసుకుంది ప్రశాంతంగా. ఇప్పుడు మనసు కుదుటపడింది.... స్వల్ప విషయాలకే ఇలా చలించిపోవడం ఆమెకు అవమాన మన్పించింది. నిదానంగా ఆలోచిస్తే ఆందోళన కల్గించేవన్నీ దూరమవుతాయి.

అవును! పద్మిని సినిమాకే వెళ్ళివుంటుంది - పోలీసులు పట్టుకోవడమేంటి! తన పిచ్చిగాకపోతే! తిట్టుకుందామె. శేఖర్ అందించిన గ్లాసందుకొని మజ్జిగ తాగుతూ ఆలోచనల్లో పడింది. తనిప్పుడు వేసిన పథకం మీదికి మనసును మళ్ళించింది.

నెలరోజులు గడిచాయి .... అన్నీ తృప్తికరంగానే గడిచాయి. అంతా అనుకున్న ప్రకారమే సవ్యంగా జరిగిపోతోంది.... కాకపోతే బోలెడు సహనాన్ని వెచ్చించాల్సివస్తోంది. ఇలాంటి పనులకు ఓర్పు చాలా అవసరం. లేకపోతే అనుకొన్నదంతా జరగదు. పద్మిని ఇప్పటివరకూ బాగానే ప్రవర్తించింది — ఊహుఁ — బ్రహ్మాండంగా నటించింది! చివరిదాకా ఇలాగే అతన్ని నమ్మిస్తుంది తనకా ధీమా వుంది. ఈ పూర్తి పథకం పద్మిని మీదే ఆధారపడి వుంది. ఆమె దాన్ని నిస్సందేహంగా విజయవంతం చేస్తుంది!

గ్లాసు కింద పెట్టి కొంగుతో మూతి తుడుచుకుంది

ప్రభావతి—

ఈ నరేన్‌కుమార్ జమిందారు బిడ్డ. ఏకైక గారాలపట్టి. విజయవాడకు పాతిక కిలోమీటర్ల దూరంలోని ఓ మారుమూలగ్రామం చెక్కిలి వాస్తవ్యుడు.

చెక్కిలి! నవ్వుకుంది ప్రభావతి. చక్కిలిగింతలా? ప్రియురాలి చెక్కిళ్ళా? గమ్మత్తుగా వుంటాయి కొన్ని ఊళ్ళ పేర్లు!

ఆ ఊరికి ఆమెగాని, ఆమె అనుచరులుగానీ ఎన్నడూ వెళ్ళలేదు. అయితే నరేన్ పద్మినికి చెప్పుకోగా అవన్నీ తెలుసుకుంది....ఆ ఊరి జనాభా అయిదొందలు. ధన వంతులంటూ ఎవరూ లేరు, ఒక నరేన్ కుటుంబంతప్ప. ఈమధ్యనే కరెంటు వచ్చింది. ఊరవతల చిన్న చెరువూ, దానవతల అడవి ప్రదేశమూ ఉన్నాయి. పోలీస్ స్టేషన్ లేదు. ఇదే ప్రభావతికి ఊరట కలిగిస్తోంది. ఆమె ప్లానులో వాళ్ళ బెడద పూర్తిగా తప్పింది!

ఇహ తాము చేయవల్సిందేమీ లేదు — ఒకానొక అనువైన రాత్రి చప్పున కారేసుకుని వెళ్ళి, ఆ జమిందారు ఇంట్లో నగలు పట్టుకొచ్చేయడమే!

అప్పుడు తమకక్కడ ఎవరికంట పడ్డా భయపడే అవసరంలేదు. వాళ్ళు విజయవాడలో పోలీసు సహాయం పొందేలోపులో తాము ఎన్నో మైళ్ళదూరంలో వుంటారు- శాశ్వతంగా అదృశ్యమైపోతారు, అంతే.

ఏడు నెలలైంది! బెంగుళూరు వదలి ఈ విజయవాడ వచ్చిన ఇన్ని నెలల్లో ఒక్కలాభసాటియైన పనికూడా తగలేదు. పైగా చిల్లరమల్లర పనులతోనే చీటికీ మాటికీ పోలీసులతో తలపడటం జరుగుతోంది. ఇహ ఇక్కడ చాలు! ఈ జమిందారు సొమ్ము ఎత్తుకొంటే ఈ విజయ

వాడికి గుడ్ బై కొట్టేసి కలకత్తా చెక్కేయాలంతే!

పద్మిని ఆ రోజు (నెల క్రిందట) సాయంత్రం రోజులాగే ఎవరికైనా వల విసురుదామని బయల్దేరింది. అలా బయల్దేరిందంటే ఆమె రోజుకో చేపని చిక్కించుకుంటుంది. అప్పుడా చేప ఆ పూటంతా ఆమె గుప్పిట్లోనే వుంది— మస్తిష్కం బాగా తిమ్మిరెక్కుతోంటే అడిగిందల్లా బయట పారేసుకుంటుంది!

అప్పుడు—పద్మిని అదంతా ప్రభావతిముందు గుమ్మరిస్తుంది. ప్రభావతి ఏరిచూసుకుని, ఆ ముడిసరుకులతో అద్భుతమైన ప్లానువండి అనుచరులకి వడ్డిస్తుంది—వాళ్ళిద్దరప్పుడు నమ్మకమైన జాగిలాల్లా వెళ్ళి చప్పున ఎముకలు ఊడ్చుకొచ్చేస్తారు.

ఇలా పట్టణంలో ఎన్నో కొంపలారిపోయి, ఎందరో రసికులు బికారులయ్యారు.

ఇదీ ప్రభావతి గ్యాంగ్ మోడస్ ఆపరెండి!

ఆ రోజు అదే రొటీన్ డ్యూటీమీద బయల్దేరిన పద్మినికి నరేన్ వ్యవహారం కొంచెం ప్రత్యేకంగా తోచింది. అతను మామూలు చేపలా లేడు. వారందరికీ భిన్నంగా మంచి వ్యక్తిత్వానికి మచ్చుతునకలా కన్పించాడు. నిజానికి తనే ఆమె వెంటపడి పరిచయం చేసుకున్నాడు. (ఆఫ్ కోర్స్, పద్మినిలాంటి రూపసి పరిచయ భాగ్యాన్ని కాంక్షించని పురుషుడెవరు!) అతను వెకిలిగా ప్రవర్తించలేదు. అతనిలో ఎంతో పవిత్రత, సంస్కారం కనిపించాయి....పద్మిని జాగ్రత్తపడి, అతని విషయంలో తొందరపడకూడదని నిశ్చయించుకుంది.

అది మొదలు—అడపాదడపా అతడు తన ఊర్నుంచి వస్తున్నాడు. ఆమెని కలుసుకుంటున్నాడు. కబుర్లు

చెప్తున్నాడు ఎంతో అమాయకంగా, స్వచ్ఛంగా, సున్నితంగా.

క్రమంగా ఆ పరిచయం గాఢమైన స్నేహంగా మారి అతి త్వరలోనే ప్రేమలోకి దిగి, ఇప్పుడు పెళ్ళికి పరుగులు తీస్తోంది!

అతనెప్పుడూ తమ జమిందారీ వంశం గురించి, తన ఫోటోగ్రాఫీ హాబీ గురించి చెప్పుకోడంతప్ప ఆమెని ఏమీ అడగడంలేదు. ఆమె విషయాల్లో అంతగా ఆసక్తి చూపడంలేదు. ఇదెంతో సదుపాయంగా ఉంది పద్మినికి. తనకి ఇరుకున పడుతూండే ప్రమాదం తప్పింది! ఎప్పటి కప్పుడు అతను చెప్పే విషయాలన్ని ప్రభావతికందిస్తోంది. నరేన్‌ని వంచిస్తోంది! మోసంచేస్తోంది, అతనితో అద్భుతంగా నటిస్తోంది తను ప్రయోజనం కోసం.

పద్మిని అందిస్తోన్న సమాచారాన్ని పోగుచేస్తోన్న ప్రభావతికి క్రమంగా మెదడులో ఓ పథకం రూపు దిద్దుకోసాగింది. మంచి అయిడియాకి సోపానాలు పడసాగాయి.... చివరికిప్పుడది ఓ రూపాన్ని ఏర్పరచుకుంది!

ఆ అయిడియా ఆచరణలో పెట్టే సమయం కూడా ఆసన్నమైనట్టు కన్పిస్తోంది ...పరిస్థితుల్ని చూస్తే.

ప్రభావతికి ఒళ్ళు తేలిపోసాగింది....

ఈ అయిడియా గనుక ఫలిస్తేనా!

ఆమెకు ఎగిరి గంతెయ్యాలన్పించింది....

లక్షలు! లక్షలు! ఓహ్, వాటిని వెదజల్లుకొని అందులో దొర్లాలి!

ఆమె వెంటనే తెప్పరిల్లుతూ చెవులు రిక్కించింది.

బయటేవో మాటలు విన్పిస్తున్నాయి....

పద్మిని! పద్మిని వచ్చేసింది!

3

మర్నాడు కూడా రోజులాగే సాయంత్రం నరేన్ కుమార్ ఆమెని హోటల్ నరకిలో కలుసుకున్నాడు.

అతనిలో ఏదో మార్పు కన్పించింది పద్మినికి.

టిఫిన్ చేస్తున్నప్పుడు నెమ్మదిగా అడిగిందామె. "ఏమిటలాగున్నావ్, నరేన్? ఇంట్లో ఏమైనా జరిగిందా?"

అతను అడ్డంగా తలవూపాడు!

"రేపుదయమే మా అమ్మా నాన్న తిరుపతికి వెళ్తున్నారు...."

"అవును, వాళ్ళు వచ్చిన మర్నాడు మన ట్రయల్."

"కానీ డియర్, అంతకుముందు ఒక చిన్న డిమాన్స్ట్రేషన్."

"ఏమిటది, నరేన్?"

అతను నవ్వాడు. "నీకు మా అమ్మగారి నగల మ్యూజియం చూపిస్తాను!" అన్నాడు తినడం పూర్తి చేసి గర్వంగా.

పద్మిని కొయ్యబారిపోయింది ఒక్క క్షణం. అలాగే చూస్తూండిపోయింది, తినడం మానేసి.

అతనన్నాడు మళ్ళీ, "రేపంతా మనదే! వాళ్ళని రైలెక్కించి మధ్యాహ్నం ఇటొచ్చేస్తాను. పన్నెండు గంటలకి. నిన్ను మా ఇంటికి తీసుకెళ్తాను. మా ఊరు, పొలాలు చూపిస్తాను. నిన్ను ఫోటోలు తీస్తాను. మా అమ్మగారి మ్యూజియం చూపిస్తాను. అవి నువ్వు ధరిస్తే ఇంకెంత మెరిసిపోతావో చూసి తరిస్తాను! నువ్వొక్కసారి వాటిని ధరిస్తే మరిక తియ్యను పొమ్మంటావు, ష్యూర్!"

పద్మిని ఇంకా తేరుకోలేదు,

"ఏమంటావు, చేపొస్తావా?"

అప్పుడు తేరుకుంది పద్మిని. వెంటనే గ్లాసులోని నీళ్లు తాగేసి తలూపింది.

"మంచిది, నరేన్ .... చాలా థాంక్స్."

4

మర్నాడు ఉదయం పదిగంటలకల్లా పట్టణంలోని ప్రముఖ వ్యాపారి సేఠ్ డోమర్‌మల్ పకోడా షాపులో నగల చోరీ దవానలంలా వ్యాపించిపోయింది....

ఆ వార్త తీవ్రమైన సంచలనాన్ని కల్గించింది. ప్రజల్ని దిగ్భ్రాంతుల్ని చేసింది. తోటి వ్యాపారాసులకి తట్టుకోలేని షాక్‌ని తినిపించింది. ఇంత పెద్ద దోపిడీ జరగడం పట్టణంలో ఇదే ప్రథమమని ఎటు చూసినా వ్యాఖ్యలే!

దోపిడీ రాత్రి జరిగింది. ఉదయం షాపు తెరిచినప్పుడు అది తెలిసింది. షాపు వెనుక భాగంలో, గోడకి పైన వుండే ఇనుపచువ్వల వెంటిలేటర్, పూర్తిగా తవ్వి తొలగించబడింది. వెనుక ఇరుకు సందులో దోపిడీదారు(లు) ఉపయోగించిన చెక్క నిచ్చెన ఇంకా అలాగే వుంది. కానీ దానిమీద ఆధారాలేవీ లేవు. అతి ఖరీదైన ఆభరణాలన్నీ అపహరించబడ్డాయి. వాటి విలువ సుమారు ఏడులక్షలకి అంచనా వేయబడింది.

డోమర్‌మల్ వాటి వర్ణన వివరాలు పోలీసులకి ఇచ్చాడు.

పోలీసులు నేరస్థలాన్ని సందర్శించి పరిస్థితి తెలుసుకున్నారు. ఇంత పెద్ద దోపిడీచేసిన దొంగలు ఇంకా పట్టణంలోనే ఉండే అవకాశంలేదు. అందువల్ల రైల్వే స్టేషన్‌లోనూ, బస్ స్టేషన్‌లోనూ, ఇంకా ఇతర ట్రాన్స్

పోర్టింగ్ సంస్థల్లోనూ మంచి వేడిమీద దర్యాప్తును ప్రారంభించారు. దొంగల ఆనవాలేవీ తెలీవు గనుక ట్రేస్ చెయ్యడం సులభమైన పనికాదు.

ముగ్గురు డిటెక్టివ్ ఇన్స్పెక్టర్లు పట్టణంలోని తమకు తెలిసిన నేరస్తులంతా వున్నారో లేదో తెలుసుకుందికి నడుంకట్టారు.

ఇంతలో సేఠ్ డోమర్‌మల్ పకోడా దొంగ(ల్ని) పట్టిచ్చినవారికి పదివేల రూపాయల నగదు బహుమానం ప్రకటించడంలో, ఈ వ్యవహారం ఇంకా ఆసక్తికరంగా రూపుదాల్చింది.

రంగంలోకి దిగిన డిటెక్టివ్ ఇన్స్పెక్టర్లు బాజీ, వెంకటేశ్వరరావు, సత్యనారాయణరావు మొదలైనవారు రెండు గంటల్లో పట్టణంలోని నేరస్తులందరినీ గాలించి పట్టుకొని విచారించారు. అందరూ ఊళ్ళోనే వున్నారు, తమకు తెలిసిన సంఖ్య ప్రకారం. వరుసగా ఒక్కొక్కరి స్టేట్‌మెంట్‌ని తీసుకొని హెడ్‌క్వార్టర్స్‌కి పంపినూ, అక్కడి సిబ్బందితో వాళ్ళ ఎలిబీల్ని చెక్ చెయ్యడం చకచకా జరిగిపోతోంది. అందరివీ నిజమైన ఎలిబీలుగానే తేలుతున్నాయ....అసలు ఎలిబీలవరకూ అనవసరమని వాళ్ళకు తెలుసు. ఇంత పెద్ద దోపిడీచేసి ఎవరూ పట్టణంలోనే వుండి ధైర్యం చేసి పోలీసులకి కన్పించే ప్రయత్నం చెయ్యరు!

పాత నేరస్తులంతా ఇక్కడే వున్నారు. రాత్రి ఎవరూ ఏ నేరానికీ పాల్పడలేదు. అయితే బయట దొంగలు కావచ్చా అని అనుమానం కల్గింది....అప్పుడే వాళ్ళకి తమ దర్యాప్తులో ఎవరో తప్పిపోయినట్లు తెలిసింది....

ప్రభావతి ముఠా!

అవును, అది పరాయి ముఠా! ఈ మధ్యనే ఇక్కడ స్థిరపడింది!

అయితే అది ఎప్పుడూ దోపిడీలూ దొంగతనాలు చేసే ముఠాగా కనిపించలేదు. అందువల్ల మరో రకంగా అనుమానించారు. కానీ ఎప్పుడు రెయిడ్ చేసినా ఏమీ వుండదు, ఎవరూ దొరకరు. పడక్కుర్చీలో ప్రభావతి పత్రికలు చదువుకుంటూ, మంచంమీద పద్మిని పూలు కట్టుకుంటూ, బయట అరుగులమీద పోరగాళ్ళిద్దరూ బీడీలు కాల్చుకుంటూ — అంతా బుద్ధిగా, ఎంతో ముద్దుగా కన్పిస్తారు.

వాళ్ళంతా ఎంతో గుంభనంగా మసలుకొంటున్నారు.

ప్రభావతి ఎవరో, ఆమె పుట్టుపూర్వోత్తరాలేమిటో పోలీసులకింకా తెలీదు. ఆమె ఈ మధ్యనే రెండు నెలల క్రితం వారి దృష్టిలో పడింది. అయితే ఆమెని ఏ కోవకి చేర్చాలో తోచక తలబద్దలు చేసుకుంటున్నారు. ఆమె కారును భరిస్తోంది. పటమటలోని పరువుగల కుటుంబాల మధ్య మూడొందల అద్దె ఇంటినీ భరిస్తోంది. ఆదాయం గురించి డొంకతిరుగుడు మార్గాలు చూపుతోంది.

డిటెక్టివ్ పోలీసులకి ఈ కేసులో ఆమెనీ కదిపి చూస్తే బాగుంటుందన్పించింది. వారి అంతరాంతరాల్లో ఎక్కడో ప్రభావతికి మరో రూపం వుందనీ, ఆ చాటు రూపం తామనుమానించే లక్షణాలనే కలిగివుందనీ, ఆమెని చూసినప్పటినుంచీ తొలుస్తూనే వుంది....

అందువల్ల ఈ కేసులో ఆమెనీ పరీక్షించి తీరాలనుకున్నారు.

మధ్యాహ్నం పన్నెండవుతోండగా వాళ్ళు ఆ ఇంటి ముందు జీపు దిగారు.

అప్పటికే నరేన్ కోసం వెళ్ళకుండా ఆలస్యం చేసిన పద్మినిని అదిలిస్తోన్న ప్రభావతి, ఇంటిముందు జీపును చూసి అదిరిపడింది. వెంటనే అనుచరుల్ని కేకవేసింది. వాళ్ళిద్దరు ఉపగ్రహాల్లా వచ్చి ఆమెను చుట్టుముట్టారు.

వారిని చూసి వారించిందామె. "మళ్ళీ వీరికేదో తోచినట్టుంది. జాగ్రత్త, మీరు మాట్లాడకండి. అంతా నే చూసుకుంటాను...."

"కానీ, ఇలా పగలెప్పుడూ రాలేదు ఆంటీ" శేఖర్ అన్నాడు.

"ఏదో విశేషం వుండాలి. ఊళ్ళో యేమైనా జరిగిందా?"

"తెలీదు ఆంటీ, పొద్దుట్నుంచీ మేం ఇంట్లోనే వున్నాం."

"సరే, తప్పుకోండి, వాళ్ళొచ్చేస్తున్నారు...."

వాళ్ళు ముగ్గురూ ఉత్సాహంగా లోపలికొచ్చారు. అందరి మొఖాలమీదా చిరునగవులున్నాయి. ముగ్గురూ ఆ నలుగురినీ సమీపించారు.

"రాత్రి మీరెక్కడున్నారు?"

"ఎందుకు? మళ్ళీ యేం వచ్చింది? ఇదివరకు రాత్రులు వచ్చేవారు. ఇప్పుడు పగలే వచ్చి వేధించడం మొద లెట్టారా?" విసుగ్గా అంది ప్రభావతి.

"మీ వెధవపనులకు రాత్రి పగలంటూ వుందా?"

"ఇన్స్పెక్టర్! సంగతి చెప్పండి. ఏం కావాలి మీకు? యేం జరిగింది?"

"నీకు తెలీదా? నిజంగా నీకేం తెలీదా?"

"మాకేం తెలీదు, మేం గౌరవంగా బ్రతుకున్నాం."

"సరే, నాతోనే చెప్పించాలనుకుంటే విను! రాత్రి

రాబరీ జరిగింది. నగలు. డోమార్ మాల్ షాపులోంచి. బీసెంట్ రోడ్డులో. ఏడులక్షలవి...."

ప్రభావతి వొళ్ళు చల్లబడిపోయింది .... భరించలేని చల్లదనం. మంచులో కూరేసినట్టు! కొయ్యబారిపోయింది. అనుచరుల స్థితీ అలాగే వుంది.

ప్రభావతి ఉలికిపడి ఈ లోకంలోకి వచ్చింది. వెంటనే అత్యంత ఆశ్చర్యంతో అర్చింది.

"దోపిడీ జరిగిందా! నగలు దోచుకున్నారా!"

"మోర్ ఏక్టింగ్!" బాబ్జీ అన్నాడు.

రావ్ నవ్వాడు. "నీకాశ్చర్యంగా వుందా? ఇదిప్పుడే వింటున్నావా? నువ్వు బ్రహ్మాండంగా నటిస్తావు ప్రభావతీ!"

రావ్ అన్నాడు సిగరెట్ ముట్టించుకుంటూ, "మమ్మల్ని నువ్వింతకాలంగా బాగానే ఫూల్స్ చేస్తూ వచ్చావు.ఎందులోనూ దొరికిపోకుండా చాలా జాగ్రత్తలు వహిస్తున్నావు. కానీ ఇప్పుడు—ఈ లోఫర్ గాళ్ళిద్దరూ నీ కొడుకులంటేనూ, ఈ లూజ్ కారెక్టర్ నీ కూతురంటేనూ మేం నమ్మే స్థితిలో లేము. నీ మొగుడు కువైట్ లో డబ్బు గడించి పంపుతున్నాడంటేనూ కూడా నమ్మలేము. మీరంతా హంబక్స్! క్రూక్స్! క్రిమినల్స్! అది మా మనస్సాక్షికి తెలుసు. కానీ నిదర్శనాలే దొరకడంలేదు...."

"అంటే, ఆ దోపిడీ మేం చేశామంటారా?"

"అందుకేకదా వచ్చింది? బాబ్జీ! రాజుగారూ! మీరిద్దరూ ఇంటిని సోదా చెయ్యండి!"

వాళ్ళిద్దరు వెంటనే కదిలివెళ్ళారు.

"చేసుకోండి. ఇన్స్పెక్టర్. మా చేతులు శుభ్రంగా

వున్నాయి" అంది ప్రభావతి.

"అయితే నిబ్బరంగా వుండు" అన్నాడు రావ్.

"కానీ మీరొక్కటి గమనించడంలేదు. అంత సొమ్ము దోచుకొనివుంటే మేం ఇంకా ఇక్కడే వుంటామా పారి పోకుండా?"

"వుంటారు ప్రభావతీ. పారిపోవడం నేరాన్ని చాటు కోడం కాదా?"

ఆమె అసహనంగా చూసింది. మాట్లాడలేదు.

ఇన్స్పెక్టరిద్దరూ తిరిగివచ్చి అడ్డంగా తలూపారు.

"వాటినెక్కడో చేరవేసింది" అన్నాడు బాబ్జీ.

"ఈమెతో లాభంలేదు, రావుగారూ!" అన్నాడు, "ఈ కుర్రాళ్ళ చేత పలికిద్దాం."

శేఖర్, నాగేష్‌లు ఉలికిపడే కార్యక్రమాన్ని ఇంకా సమాప్తం చెయ్యనేలేదు, వాళ్ళ చెంపలు రెండూ ఏక కాలంలో పెద్దపెట్టున పగిలాయి! కీచుగా అరిచి ఒకేసారి రక్తం కక్కుకున్నారు. పక్క గదిలోకి పరుగుతీశారు. రాజు వాళ్ళ వెనుక నడిచాడు.

"ఆగండి, ఇన్స్పెక్టర్!" ప్రభావతి ఆవేశంగా ముందుకెళ్ళిబోయింది.

బాబ్జీ ఆమెని వెనక్కు తోశాడు.

లోపల సంగీత కచేరి జరుగుతోంది. రాజు నిర్వ హిస్తున్నాడు.

రావ్ వింటూ ఆనందిస్తున్నాడు. బాబ్జీ కాసేపు విని ఆపమని అరిచాడు.

"ఆపేయండి, రాజుగారూ! వారితో ఇంక లాభం లేదు. ఈ పెట్టుబడిని కదిపితే పెన్నిధి దొరుకుతుంది-"

"పెట్టుబడా....?" రావ్ అన్నాడు తికమకగా.

"మరి ఈ కవుజు పిట్ట ముసల్దాని పెట్టుబడికదూ?"

"బాజ్జీ! నీ మాటలు జాగ్రత్త!"

"ముందు నీ నోరు జాగ్రత్త ముసల్దానా! నన్ను ఇన్స్పెక్టర్ గారూ అని పిలువ్. నువ్వా గివ్వా అనకు. మీరూ అండీ అను!" బాజ్జీ హెచ్చరించాడు పద్మిని దగ్గరికి కదులూ. ఆమె భయంతో కంపించిపోయింది. ఒక్క కేక పెట్టింది.

ప్రభావతిని కదలకుండా రావ్ అదుపుచేశాడు.

పద్మిని చెంపమీద బాజ్జీ చెయ్యి ఛెళ్ళుమంది.

"చెప్పు, టక్కరిముక్కా! నగ లెక్కడ దాచారు?"

పద్మిని చెంప ఎర్రబడి అయిదువేళ్ళ గుర్తులూ పడ్డాయి.

"మాకు తెలీదు, ఇన్స్పెక్టర్!"

బాజ్జీ ఆమెని గెడ్డంమీదా, కంఠంకిందా, పొట్టలోనూ స్టిక్తో పొడిచాడు.

"కమాన్, చెప్పు రమణీ! బెట్టు చెయ్యక!"

"మాకేం తెలీదు, ఇన్స్పెక్టర్!"

బాజ్జీ ఆమె మోకాళ్ళమీద లాగికొట్టాడు. ఆమె గట్టికేక వేసి కిందపడిపోయింది.

అదే క్షణంలో ప్రభావతి రెచ్చిపోయిన పులిలా రావ్ని పక్కకితోసేస్తూ, బాజ్జీమీదపడి కాలరు పుచ్చుకుంది. బాజ్జీ ఆమె దవడకిందసాచి ఒక ముష్టిఘాతం ఇచ్చాడు. ఆమె పెద్దగా అరుస్తూ చేతు లెగరేసుకుంటూ వెళ్ళి తలుపు దగ్గర ధబీమని పడింది వెల్లకిలా.

"బి కేర్ ఫుల్, ముసల్దానా!" బాజ్జీ హెచ్చరించాడు షర్టు సరిచేసుకుంటూ-

రాజు అలసటగా తిరిగివచ్చాడు గదిలోంచి.

రావ్ నేలమీద పద్మినిని సమీపించాడు. ఆమె చేతు లడ్డం పెట్టుకొని వారించింది. "నా దగ్గరకి రాకండి! నన్ను కొట్టకండి! మాకేం తెలీదు! రాత్రి మేం ఇక్కడే ఉన్నాం! ఆ దోపిడీ మేం చెయ్యలేదు, నన్ను నమ్మండి!"

ఆమె కేకలు వింటూ ముఖంలోకి చూస్తూంటే రావ్‌కి ఆమె నిజమే చెప్తున్నట్టు అనిపించింది. నిట్టూర్చి బాబీజీవైపు తిరిగాడు.

"పదండి వెళ్ళిపోదాం, ఈ ట్రీట్‌మెంట్ చాలు."

"చాలంటారా?"

"చాలు. డోస్ ఒకింత ఎక్కువ ఇచ్చేం" అన్నాడు రాజు.

వాళ్ళు ముగ్గురూ బయటకు వెళ్ళి ఏదో మాట్లాడుకుని జీపెక్కారు.

హఠాత్తుగా నిశ్శబ్దం ఏర్పడింది. ప్రభావతి కళ్ళు తెరిచింది. దూరంగా నేలమీద పద్మినినిచూసి చటుక్కున లేచికూర్చుంది.

అప్పుడే గదిలోంచి శేఖర్ నాగేష్‌లు కుంటుతూ వచ్చారు.

ప్రభావతి నిండుగా పైట కప్పుకొని, కొప్పు సవ రించుకొని చేతులు చాపింది—సాయంపట్టమని. వాళ్ళిద్దరు పట్టిలేపారు.

"వీళ్ళని అరికట్టాలి.ఆం-టీ! ఈ దెబ్బల్ని భరించలేం!" శేఖర్ అన్నాడు.

"మర్చిపోండ్రా!" అంది ప్రభావతి ఒళ్ళు విరుచు కుంటూ, "ఈ దెబ్బల్ని ఎవడు లెక్క చేస్తాడూ, ఆ దోచుకుపోయిందెవడో తోచక చస్తూంటేనూ...."

పద్మినికి నొప్పులు ఎక్కువై మెలికలు తిరగసాగింది.

ప్రభావతి చలించిపోయింది, "ఆ చంటిది చూడండ్రా ఎలా రెపరెపలాడిపోతోందో! లేపి దానిగొంతులో కాస్త మజ్జిగ పోయండ్రా!"

వాళ్ళిద్దరు పోటీపడి లేపి ఆ మెని కుర్చీలో ప్రతిష్ఠించారు, సొంత నొప్పులు మర్చిపోయి. నాగేష్ విసనకర్ర విసురుతూ నిల్చున్నాడు. శేఖర్ మజ్జిగకోసం వెళ్ళాడు.

"ఏడు లక్షలు!" అర్చింది ప్రభావతి, "విన్నావా? ఏడు లక్షల నగలు దోపిడీ! ఎవడు చేసివుంటాడు? వాడింకా ఊళ్ళోనే వున్నాడా?"

"ఎందుకాంటీ, ఏంచేస్తావు?" నాగేష్ అడిగాడు.

ప్రభావతి తలపైకెత్తి గబగబా నవ్వింది. "ఏంచేస్తానేమిట్రా, మొద్దు సన్నాసీ! దోచుకుపోయేవాడొకడైతే తన్నులు తినేది మరొకరూనా? వాణ్ని పట్టుకొని బెదిరిస్తాను. బ్లాక్ మెయిల్ చేస్తాను. భాగమివ్వమంటాను-ఈ దెబ్బలకి పరిహారంగా!"

"ఆంటీ, నీకు తిక్కరేగింది!" అన్నాడు నాగేష్. ఆ మరుక్షణంలో అతను వంటగదిలో పారిపోయాడు.

శేఖర్ తిరిగివచ్చాడు మజ్జిగ గ్లాసులతో. పద్మినికి ప్రేమగా అందించి ప్రభావతికి భక్తితో అందించాడు.

"ఆ దోపిడీ ఎవరు చేశారో నీకు అయిడియా వుందట్రా, శేఖర్?" అడిగింది ప్రభావతి మజ్జిగ తాగుతూ.

"ఎలా తెలుస్తుంది, ఆంటీ...." అంటూ చటుక్కున నోటిదగ్గర గ్లాసు తీసేసి అన్నాడు శేఖర్, "ఆంటీ, ఇలాంటి గట్టిపనులుచేసే వాడొక్కడే!"

"యెవడ్రా అది, చెప్పు?"

"పొట్టోడు-ఆంటీ!"

ప్రభావతి ఉలిక్కిపడింది. "పొట్టోడా! అవును, కరెక్టు! వాడే! అయితే వాడింకా ఊళ్ళోనే వున్నాడా?"

"మనకెందుకాంటీ? వాడితో మనకు పడదు!"

"ఇలాంటి సమయాల్లోనే పగతీర్చుకోవాలి!" అంది ప్రభావతి గబగబా ముస్తాబవుతూ. "నేను వెళ్తాను. వాణ్ని పట్టుకొని.... పద్మిని! నువ్వు నరేన్‌ని కలుసుకోవా?"

"కలుసుకోవాలి. గంట ఆలస్యమైంది!"

"మరి తెములు! నిన్ను హోటల్ దగ్గర డ్రాప్ చేస్తాను."

"ఆంటీ నువ్విలా వెళ్ళడం మంచిదికాదు. పోలీసులు కనిపెడుతుండవచ్చు" శేఖర్ హెచ్చరించాడు.

"వారి నోట్లో దుమ్ము కొడతాను!" అంది ప్రభావతి కసిగా.

౫

చెప్పిన టైము దాటి గంటగడిచినా పద్మిని జాడ లేకపోవడంతో నరేన్ అసహనంగా, ఆందోళనగా ఎదురు చూడసాగాడు.

అప్పుడామె దూరంగా కారు దిగి గబగబా నడిచి వస్తోంటే, కారులోని మరో స్త్రీని ఆశ్చర్యంగా చూస్తూండిపోయాడు.

పద్మిని అతన్ని పోర్టికోలో కలుసుకోగానే ఆమె వాలకం చూసి కంగారుపడ్డాడు.

"పద్మిని! ఏం జరిగింది?"

ఆమె అడ్డంగా తలూపింది, మాట్లాడలేదు.

అతను చప్పున ఆమెని తీసుకొని లోన ఫ్యామిలీ రూంలోకి వెళ్ళిపోయాడు.

ఇద్దరూ ఎదురెదురుగా కూర్చున్నారు. పద్మినికి భయంతో మాటలు రావడంలేదు. నరేన్ ఇంకా కంగారుగా చూశాడు.

"చెప్పు పద్మినీ, ఏం జరిగింది?"

ఆమె మళ్ళీ అడ్డంగా తలూపింది.

"నో, దాస్తున్నావు! ఏదో జరిగింది.... ఆ చెంపమీద గుర్తులేమిటి? ఎందుకలా నీరసంగా వున్నావ్? ఏడ్చావని నీ కళ్ళు చెబుతున్నాయి...."

పద్మిని తలవంచుకుంది. కార్లో ప్రభావతి చెప్పిన మాటలు జ్ఞాపకం వచ్చాయి. హఠాత్తుగా కన్నీళ్ళు తెచ్చుకొని తలెత్తి చూసింది.

"మనగురించి నాన్నకు తెలిసిపోయింది, నరేన్!"

అతను కలవరపడి చూశాడు. వెంటనే తేరుకుంటూ, "అంతే కదా!" అన్నాడు.

"తెలిసి నన్ను కొట్టాడు!" అంది పద్మిని మళ్ళీ. "పరమ కోపిష్టి! ఎదిగిన పిల్లలతో ఎలా ప్రవర్తించాలో తెలియదు."

నరేన్ ఈసారి ఉలిక్కిపడి, కోపంతో పిడికిళ్ళు బిగించాడు.

"నిన్ను కొట్టే హక్కు ఆయన కెక్కడిది? నీకు మైనారిటీ తీరింది. ఇప్పుడు నీ బ్రతుకు నీ ఇష్టం, కాదా?" అంటూ ఆమె చెంపని ఆదుర్దాగా నిమిరాడు.

"నేనింక ఇంటికెళ్ళను, నరేన్" అందామె కన్నీళ్ళు ఆపుకుంటూ.

"ఇప్పుడే వెళ్ళి మీ నాన్నతో చెప్పేద్దాం, ఈ పెళ్ళి

జరుగుతుందని. పారిపోయి అందరి నోటా పడ్డం నా కసహ్యం!"

"వద్దు నరేన్, ఇప్పుడే వద్దు. కొంత టైం ఇవ్వు. ఆయన చల్లబడతాడు. ఈలోపు మీ వాళ్ళని ఒప్పిద్దాం-"

నరేన్ కాసేపటి తర్వాత తలూపాడు, "సరే, కానీ సువ్వీరోజు ఎంతో ఆనందంగా మా యింటికొస్తావను కున్నాను. ఎంతో హాయిగా గడుస్తుందనుకున్నాను-"

"లేదు, నరేన్ నే నిప్పుడు ఆనందంగానే వున్నాను. నువ్వు బాధపడకు."

వెయిటర్ వచ్చి ఆర్డరు తీసికెళ్ళాడు.

అప్పుడు జ్ఞాపకం వచ్చింది నరేన్‌కి—ఆ కారులోని స్త్రీ

వెంటనే అడిగాడు, "అయితే నిన్నిందాకా డ్రాప్ చేసిందెవరు?"

అదిరిపడిందామె. కళ్ళు తిరిగి కింద పడుతున్నట్లనిపించింది!

అయితే ప్రభావతి తనని డ్రాప్ చేయడం ఇతను చూశాడా!

వెంటనే ఏం చెప్పాలో తోచలేదు. "ఆమె— ఆమె—"

"ఆమె—?"

"మా పక్కింటావిడ! అంది పద్మిని గుటక మింగుతూ, "నన్ను ప్రేమగా చూస్తుంది!"

"ఓహ్, ఐసీ....ఆమెకు డ్రైవింగ్ కూడా వచ్చా? అది మీ కారు కదూ? ఒకటి రెండుసార్లు నువ్వు డ్రైవ్ చేసుకుంటూ వచ్చావు, ఏం?"

"మా కారే...."పద్మిని భయం ఇంకా తొలగలేదు,

"ఆమె యేదో పనిమీద వెళ్తూ మా కారాడిగి తీసు కుంది."

"మనగురించి ఆమెకు తెలుసన్నమాట!"

పద్మినికి అసహనంగా వుంది. విషయం దాటవేయాలని తొందరపడింది—ఇలాంటివే కొంపలు ముంచుతాయి! కానీ యేం మాట్లాడాలో తెలీని శూన్యత యేర్పడింది మనసులో. "తెలుసు .... చాలా సంతోషించింది" అందామె.

నరేన్ మాట్లాడలేదు. ఆలోచనలో పడ్డాడు.

పదార్థాలు వచ్చాక ఇద్దరూ మౌనంగానే తిన్నారు. పావుగంటలో బయటపడి ఇద్దరూ కారెక్కారు.

"గంటలో మన ఇంటికి చేరుకుంటాం!" అన్నాడతను నవ్వుతూ.

కారు కదిలింది .... శరవేగంగా కారు దూసుకు పోతోంటే, మౌనంగా కూర్చున్న పద్మినికి గుండె దడ విపరీతంగా వచ్చింది.

తానెలాంటి దృశ్యాన్ని చూడబోతోందో కదా సేఫ్‌లో!

6

పాట్రోడితో భేటీకి బయల్దేరిన ప్రభావతి, తనని పోలీసులు వెంటాడకుండా తను నేర్చిన యుక్తులన్నీ ప్రదర్శించింది. కానీ ఎక్కడా వెంటాడుతున్నట్టు యే వాహనమూ కనిపించలేదు.... ఆమెకు ధైర్యం చిక్కింది.

దాంతో పాట్రోడి మీద కసి ఇంకా పెరిగింది!

పాట్రోడు—అతని అసలు పేరు పూర్ణచంద్రయ్య—పూర్ణచంద్రుడిలా గుండ్రంగా నేగాక, పొట్టిగా నూ వుంటాడు. అందుకే అతనికా మారు పేరు స్థిరపడింది.

అతని ఎత్తు సరిగ్గా నాలుగడుగుల పదంగుళాలు మాత్రమే.

అతని తాతపొట్టి, తండ్రిపొట్టి. అందుకని అతనూ పొట్టి. అయితే అనువంశికముగాని అవలక్షణం ఒకటి అతనికబ్బింది. అది నవ్వేతీరు. చీటికీమాటికీ వానరంలా కిచకిచా నవ్వుతూంటాడు. ఎదుటివారి సహనానికి పరీక్ష పెడుతూంటాడు.

నిన్నటితో అతనికి నలభై అయిదు నిండి నలభై ఆరులో ప్రవేశించాడు. ఆ సందర్భంగా గతరాత్రి జన్మదిన వేడుకల్ని ఘనంగా జరుపుకున్నాడు. పాతిక మంది భక్తజనాన్ని పోగుచేసి పీకలదాకా బీరు పోయించాడు. దజనుకుపైగా కోళ్ళను తెగ్గోసి తృప్తికరంగా విందుచేశాడు.

విజయవాడలో అతన్ని గురించి పోలీసులకీ, కొందరు పెద్దమనుషులకీ, బాగా తెలుసు. పొట్టోడు కిరాయి మనిషి. కిరాయిమీద ఏ పనిలోనైనా పట్టుబడితే ఆ పెద్దమనుషులు విడిపిస్తుంటారు. అతని అవసరం వాళ్ళకి చాలా వుంది. అందువల్ల పొట్టోడు పోలీసుల్ని చాలా తేలికభావంతో చూస్తాడు, పెద్దమనుషుల అండ తన కుందున్న ధీమాతో.

ప్రభావతి వచ్చినప్పుడు అతనప్పుడే భోజనం ముగించి చుట్ట కాలుస్తూ కూర్చున్నాడు.

ప్రభావతి అలా రావడం మొదట ఆశ్చర్యం కల్గించినా వెంటనే తేరుకొని కిచకిచ నవ్వాడు పలకరింపుగా. "రా ప్రభావతీ, చక్కగా వచ్చావు. చాలా కాలమైంది చూసి."

ప్రభావతికీ అతన్ని చూసి ఆశ్చర్యం కల్గింది. తనని

చూస్తేనే నిప్పు తొక్కిన కోతిలా ఎగిరే పొట్టోడు, ఇలా సౌమ్యంగా పలకరించడం అర్థంకాలేదు. అతనిలోని ఈ మార్పు అంతుపట్టలేదు.

ఇద్దరూ హాలు మధ్యలో కూర్చున్నారు.

పొట్టోడి వదనం ఎంతో ప్రశాంతంగా, స్వచ్ఛంగా వుంది. అతన్ని గమనిస్తుంటే ప్రభావతికి దారిలోని ఆవేశమంతా దిగిపోయింది.

"నీలో ఏదో మార్పు కన్పిస్తోంది, పొట్టోడా. కొత్తగా కన్పిస్తున్నావు" అందామె.

పొట్టోడు సంతోషంతో కిచకిచ నవ్వాడు.

గట్టిగా కళ్ళు మూసుకుందామె.

"అవును, ప్రభావతీ. నిన్నటితో నలభైఅయిదు నిండాయి. ఇహనుంచి ప్రశాంత జీవితం గడపాలనుకుంటున్నాను. ఆ బ్రతుకికవద్దు, చెల్లాయ్."

"పొట్టి వెధవా, నేను చెల్లాయ్‌నా? అలా పిలవకు!"

అతను కిచకిచా నవ్వేసి, "నిన్ను పార్టీకి పిలవలేదు ప్రభావతీ, సారీ!" అన్నాడు.

"పార్టీయా....ఏం పార్టీ?"

"నా పుట్టినరోజు పార్టీ. రాత్రి ఇచ్చాను. చాలా మంది వచ్చారు."

"అయితే నన్నెందుకు పిలుస్తావు? నేనెందుకొస్తాను, మన మధ్య వైరం వుంటే?"

"వైరం బిజినెస్‌లో. పర్సనల్‌గా నీతో స్నేహం గొప్ప వరం నాకు!"

"ఈ బిజినెస్‌లో స్నేహం లేదు పొట్టోడా, మర్చిపో!"

పొట్టోడు నవ్వాడు మళ్ళీ కిచకిచా.

"అలా నవ్వకు, నీ గొంతు పిసికేస్తాను!" అందామె రెచ్చిపోయి.

పాట్రోడు నవ్వాపేసి, "నన్ను ఆశీర్వదించు!" అన్నాడు.

ప్రభావతి అప్పుడు ఉలిక్కిపడింది ఏదో తట్టి. ఆమె కళ్ళు ఎర్రగా మెరిశాయి. చటుక్కున అతనికి దగ్గరగా జరిగింది. "నువ్వు పుట్టినరోజు పార్టీ చేసుకున్నావా?"

"అవును, ఏం? అదేదో వింత అన్నట్టుగా మాట్లాడుతున్నావు....?"

"నువ్వు చేసే పనులు వింతగా వుంటాయి! నీ దగ్గరకి పోలీసులొచ్చారా?"

అతను తలెగరేసి నిర్లక్ష్యంగా అన్నాడు, "వచ్చారులే...."

"ఎందుకు? ఏం చేశారు? ఏమన్నారు?"

"అది నీకు తెలుసు. నిజానికి వాళ్ళు మీ దగ్గరికే వచ్చారు—నీ అప్పియరెన్స్ చెపుతోంది....నీకూ నాకూ డిఫరెన్స్ ఏమిటంటే—నాకు పెద్దమనుషుల అండ వుంది. నీకెవరూ దిక్కు లేరు. నీ గోడు ఎవరికీ చెప్పుకోలేవు. వాళ్ళు నే చెప్పింది వ్రాసుకొని బుద్ధిగా వెళ్ళిపోయారంతే. కానీ, మీకు మంచి ట్రీట్‌మెంట్ ఇచ్చివుంటారు అవునా? పిల్లలెలా వున్నారు?"

"ఆపు! వాళ్లు నువ్వు చెప్పింది నమ్మారా?"

"పాతికమంది సాక్షులుగా వున్నారు, నమ్మక నట్టేట్లోకి పోతారా?"

ప్రభావతి రెచ్చిపోయింది. "పాట్రోడా, నీ పార్టీ డూప్! నన్ను ఏమార్చకు! ఆ పాతికమందికీ డూప్ పార్టీ ఇచ్చి బదులుగా వాళ్ళచేత దొంగ ఎలిబీని

సృష్టించుకున్నావ్!"

పొట్టోడు ఆశ్చర్యంగా చూశాడు. "తప్పు ప్రభావతీ, చాలా తప్పు!"

"బుకాయించకు!" అర్చిందామె ఇంకా రెచ్చిపోతూ, "నీ యుక్తులు నాకు తెలుసు! మొన్న కాశీశ్వర్రావ్ మార్కెట్‌లో ఇసుకపల్లి సర్పంచ్ మీద సోడాబుడ్లు విసిరినప్పుడు నువ్వెక్కడ వున్నావ్? ఆ ఎదురుగా టీ బడ్డీలోనే! కానీ తెనాలిలో ఉన్నట్టు పదిమందిని సాక్ష్యం తెచ్చుకున్నావు!"

పొట్టోడు ఇంకా ఆశ్చర్యంగా చూశాడు. "ప్రభావతీ, చరిత్ర బాగా చెప్తున్నావు."

"నీ చరిత్ర నాకనవసరం, పొట్టోడా! నువ్వు జరిపిన ఘనకార్యానికి సన్మానం మేం పొందాం! దానికి పరిహారం కావాలి మాకు! నువ్వు దోచుకున్న దాంట్లో సగం ఇచ్చుకునితీరాలి నువ్వు!"

"ఓహ్, ప్రభావతీ! నీకు బలే అయిడియానే తట్టింది.. తప్పమ్మా బ్లాక్ మెయిల్ చెయ్యొద్దు. దానివల్ల ఏం లాభంలేదు. పాతిక మంది సాక్ష్యానికి వ్యతిరేకంగా నువ్వేమీ చేయలేవు. అసలు నువ్విలా దబాయించలేవు. నీ పెత్తనం ఈ ఊళ్ళో సాగదు. పరాయిదానివి, పరపతి లేనిదానివి.... మా ప్రాంతాలవచ్చిచేరి అన్నింటా మా లైనులో అడ్డుతగులుతున్నావు. నాకు ఇరవై ఏళ్ళ సీనియారిటీ వుందిక్కడ...నువ్వింకా పసిదానివి. నీ చేష్టలు చూసి ఒకసారి భీముడు నాతో ఏమన్నాడో తెలుసా? మీ కడుపుల్లో కొడవళ్ళు ఇరికిస్తే ఎలా వుంటుందని. మహా డేంజరస్ వాడు. నేనే వద్దని నచ్చజెప్పాను—"

"కోయకు, పొట్టోడా! కోయకు!"

అతను చటుక్కున ముందుకివంగి అన్నాడు "కోయను, నీకో నిజం చెప్పనా?"

"నువ్వు నిజాలు కూడా చెబుతావా?" అడిగిందామె వ్యంగ్యంగా.

పాట్రోకుడు వానర సంగీతం విన్పించాడు. "ఇది నిజం రేపు రాత్రికి నువ్వు చస్తావ్!"

ప్రభావతి రెచ్చిపోయి అర్చింది, "పాట్రోడా! అపు నీ ఆటపట్టింపు!"

"నా జ్యోతిషం నమ్ము ప్రభావతీ! రేపు రాత్రికి నువ్వు చచ్చిపోతావ్!"

"నోర్మూయ్, నడ్డి విరుగుతుంది!"

"తథ్యం సోదరీ! నువ్వూ నీ ముఠా అటుపైన ఉండరు!"

ఆమె అతని చొక్కా పట్టుకొని వూపేసింది. "విషయం మార్చకు. చచ్చుమాటలు చెప్పకు. నగలెక్కడున్నాయి చెప్పు, వాటా కావాలి నాకు!"

అతనొక్క తోపుతోసి చొక్కా వదిలించుకున్నాడు. "గెటవుట్! లేకపోతే ఇప్పుడే పోలీసుల్ని పిలుస్తాను. నువ్వు నామీద ఏం ఆరోపిస్తున్నావో వాళ్ళకు చెప్పు! అప్పుడు నీకెందులో వాటా కావాలో వాళ్ళే ఇస్తారు!"

ప్రభావతి చల్లబడిపోయింది, ఒక్కసారి. అది ప్రమాదమని గ్రహించింది... ఆమెకు గుండెవేగం హెచ్చి, వెంటనే అక్కడనుంచి వెళ్ళిపోవాలనిపించింది.

"వెళ్ళిపో ప్రభావతీ, నీ యుక్తులు పారవు!"

"నీవల్ల మేం దెబ్బలుతిన్నాం!" అందామె మొండిగా.

"మిమ్మల్ని కొట్టమని నేను చెప్పలేదు...."

"సరే! నీ సంగతి తర్వాత చూస్తాను. బాగా ఆలో

చిస్తాను. దీనికో పద్ధతి కనిపెడ్తాను. నీకు దిక్కుతోచని నక్కస్థితిని కల్పిస్తాను!"

"మంచిది, ఇక వెళ్ళిపో."

7

ఊళ్ళోని వీధులు తిరుగుతూ పోతూంటే కారుని చూసి జనం రకరకాలుగా అనుకోసాగారు.

"బాబుగారితో ఎవరో వున్నారు, చూశావా?"

"బాబుగారెప్పుడో పెళ్ళిచేసుకున్నారు గామోసు!"

"ఛ, మనకి తెలియకుండా చేసుకోడు!"

"అయితే ఆమె ఎవరై వుంటుంది?"

"స్నేహితురాలు కావచ్చు."

"అదీ! ఇంట్లో ఎవరూలేరు కదూ? వంటరి పక్షి!"

"ఛ, బాబుగారు అలాటివాడు కాదు!"

"అవును, ఆమెని దొంగచాటుగా తీసికెళ్తున్నాడా? పట్టపగలు మన కళ్ళెదుటే తీసుకుపోతున్నాడు...."

"బాబుగారు చాటుమాటు పనులు చేయ్యడు."

"బాబుగార్ని చెడ్డగా అనుకుంటే కళ్ళుపోతాయ్."

నరేన్ యెవరినీ పట్టించుకోకుండా నిర్లక్ష్యంగా డ్రైవ్ చేస్తున్నాడు. ఆ ఊరి గురించి, అక్కడి మనుషులూ పరిసరాల గురించీ గర్వంగా చెప్పుకుపోతున్నాడు. ఆమె ఆసక్తిగా వింటున్నట్లు నటిస్తోంది. ఆలోచనలు ఎక్కడో వున్నాయి. కాంబినేషన్ని అతన్నుంచి ఎలా తెలుసుకోవాలా అని ఆలోచిస్తోంది.

యేవేవో మాట్లాడుతూన్న వాడల్లా "అయిడియా!" అన్నాడతను హఠాత్తుగా.

పద్మిని తేరుకుని, "ఏమిటి?" అంది.

"మా ఊళ్ళో అందరికీ నేనంటే మంచి ఇష్టం, గురీ.

మన విషయం వాళ్ళకి తెలిస్తే నాన్నగారిమీద గట్టి వత్తిడి తెస్తారు. మన పెళ్ళికి ఒప్పిస్తారు" నరేన్ అన్నాడు.

పద్మిని విసుగ్గా తలూపి వూరుకుంది.

కారు ఒక మేడముందాగింది.

అతను దిగి, గేటు తీసివచ్చి లోపలికి పోనిచ్చాడు. మల్లెపందిరికింద ఆపి ఇద్దరూ దిగారు. అంతా నిశ్శబ్దంగా వుంది. పరిసరాలన్నీ నిద్రపోతున్నట్లున్నాయి. ఆ వాతావరణం ఎందుకో పద్మినికి వింతగా, భయంగా తోచింది. ఆ మేడ ఊరికి బాగా చివరగా, యేకాంత ప్రదేశంలో వుంది.

అతడామె చెయ్యిపట్టుకొని వరండాలోకెళ్ళి తలుపు తాళం తీశాడు.

"నౌకర్లని ఇంటికి పంపేశాను" అన్నాడతను లోపలికి కదులూ—

ఆమె తడబడుతూ లోపల అడుగుపెట్టింది.

"ఇదీ మా ఇల్లు, ఎలా వుంది?" అన్నాడతను ఫ్యానువేసి నవ్వుతూ.

పద్మిని చటుక్కున సోఫాలో కూర్చుని చుట్టూ చూసింది. హాలుకిరువేపులా గదులూ, గోడలకి పటాలూ, మధ్యలో ఫ్లోరోసెంట్ లైటూ. కిటికీ తెరలూ, పూల కుండీలూ....అన్నీ ముచ్చటగా, గొప్పగా కన్పించాయి.

కానీ లోలోపల ఆమెకేదో భయంగా వుంది.

"అన్నట్టు నువ్వేకాలు మోపావు ఇంట్లో?" అన్నాడతను హాతాతుగా.

పద్మిని బిక్క మొహం వేసింది.

"నెవర్ మైండ్! ట్రయల్ కొచ్చినపుడు అది

గుర్తుంచుకో” అన్నాడతను నవ్వుతూ.

“అటు కూడా, అది మా నాన్నగారి గది. అమ్మగారి గది పైన వుంది. నా గది కూడా పైన ఉత్తరం వైపు వుంది. కిటికీ తెరిస్తే ఊపిరి సలపని దృశ్యాలు కనిపిస్తాయి. అవతల దూరంగా చిన్న చెరువూ, అడవీ వున్నాయి. రాత్రులు ఆ కిటికీ దగ్గర కూర్చుని అడవిలోకి చూస్తూ గడి పేస్తాను.... చక్కటి ఆలోచనలు వస్తాయి. నీకిష్టమైన పూలన్నీ తోటలో వున్నాయి. నీకు షవర్ బాత్ అంటే ఇష్టమన్నావుకదూ? అది కూడా వుంది. కిచెన్‌లో కూడా నువ్వు మెచ్చే పరికరాలే వున్నాయి...”

అతను గ్రాంఫోన్ దగ్గరకు కదిలి, ఘంటసాల శ్లోకం వేసి, “ఇది మా నాన్నగారికెంతో ఇష్టం!” అన్నాడు.

పద్మిని కళ్ళు అప్పగించి చూస్తోంది.

అతడామెని సమీపించాడు. “పూర్ అప్పీయరెన్స్. నువ్విలా బొమ్మలా కూర్చుంటే మావాళ్ళు పోయిరామ్మా అంటారు!” నవ్వాడతను పెద్దగా, “పద, పైకెళ్దాం. ముందు మా అమ్మగారి మ్యూజియం చూశాక, కిందకొచ్చి జున్ను తిందాం.”

ఆమె లేచి అతన్ని అనుసరించింది తడబడుతోన్న అడుగులతో. ఆమెకి తన భయం యేమిటో స్పష్టంగా తెలుస్తోంది.... ఆ ఇంట్లోకి అడుగు పెట్టినపుడే దేవాలయంలోకి ప్రవేశించినట్లు భావన కలిగింది. ఆ ఇంట్లో యే మూల చూసినా ఎంతో గాంభీర్యత, పవిత్రత, ప్రశాంతత, ఇంకేదో మానసికంగా లోబర్చుకొనే అతీతమైన శక్తి, గోచరిస్తున్నాయి....

అటువంటి పవిత్రమైన ఆలయంలోకి చెడు ఆలోచనలు

పెట్టుకొని రావడం తీవ్రమైన పాపంగా తోచిందామెకు. దానికి నిష్కృతి లేదు. దైవం శిక్షిస్తాడు!

జీవితంలో మొదటిసారి ఆమెకు ఇలాంటి సెంటిమెంట్స్‌తో భయం పట్టుకుంది. ఆ భయంవల్ల ప్రభావతికి గుడ్‌బై కొట్టేసి ఇతనితో కాపురం పెట్టేసే ...అనే ఆలోచన కూడా వచ్చింది. కానీ అదీ ఆమెకు తృప్తి నివ్వలేదు. తనకంతటి నైతిక అర్హత వుందా? అమ్మో, దేవుడు వూరుకుంటాడా!

శరీరమూ మనస్సూ కడిగిన ముత్యంలా స్వచ్ఛంగా, పవిత్రంగా వున్న అదృష్టవంతురాలికే స్థానం ఇక్కడ.

పైకి వెళ్ళాక అతను గదితాళంతీసి లోపలికి వెళ్ళి పిల్చాడు. పద్మినికి మరీ భయంవేసింది! అతను రోజూ వినిపించే మాటల్నిబట్టి అతని తల్లిని గొప్ప దేవతా మూర్తిగా వూహించుకుంది....ఆ గదిలో అడుగుపెట్టాలంటే ఆమెకు చెప్పరాని భయం పట్టుకొంది!

"రా, పద్మిని!" అన్నాడతను చెయ్యిపట్టిలాగి.

ఆమె అయోమయంగా లోనికి అడుగుపెట్టింది.

"ఇదే మా అమ్మగారి గది, ఎలా వుంది?"

ఆమె భయపడ్తూ, ముఖంమీద చెమట తుడుచుకుంటూ చుట్టూ చూసింది.

పెద్దగా ఆర్భాటం లేకుండా నిరాడంబరంగా వుంది గది. తలుపుకెదురుగా గోడవారగా మెత్తటి పరుపుతో ఎత్తయిన మంచం వుంది. దానికి తలవైపు గోడకి దేవుడి పటాలున్నాయి.

తలుపు ప్రక్కన మూలగా ఎత్తయిన పీటమీద సేఫ్ వుంది.

"ఇదే నగల మ్యూజియం!" అన్నాడతను నవ్వుతూ.

పద్మిని ఊపిరి బిగబట్టి చూసింది. అతడామెని దాని దగ్గరకు తీసుకెళ్ళి, "తెరవనా?" అన్నాడు.

ఆమె రక్తం వురకలు వేసింది! అతను చకచకా డయల్ తిప్పి సేఫ్ తెరిచేశాడు!

పద్మిని ఆసక్తిగా గమనిస్తూనే దాన్ని చాకచక్యంగా బుర్రలో రికార్డు చేసుకుంది.

"చూశావా?" అన్నాడతను డోర్ పట్టి లాగుతూ.

పద్మిని గబుక్కున ముందుకు జరిగి లోపలకు చూసింది. ఆమె గుండె ఒక్కక్షణం ఆగి తిరిగి కొట్టుకోనారంభించింది ...గొంతు తడారిపోయి నోరు తెరిచిపెట్టేసింది. ఆమెకు రెండు కళ్ళూ చాలడంలేదు! ఏదీ కంటికానడం లేదు! తల తిరుగుతూ స్పృహ తప్పేలా వుంది పరిస్థితి!

సేఫ్ నిండా వెండి—బంగారం!

నరేన్ ఆమెని పట్టుకొని, "చూడు! ఎలా వుంది మ్యూజియం!" అన్నాడు.

"బ్రహ్మాండం, నరేన్! ఎలా వర్ణించను!"

"వర్ణనకేదీ అందదిక్కడ!"

పద్మినికి మతిపోతోంది! లోపల అరల్లో ఎన్నో రకాల గొలుసులు వ్రేలాడుతున్నాయి. నాటిలో పొదగబడిన రాళ్ళు కళ్ళను చెదరగొడుతున్నాయి. ఒక పెద్ద వడ్డాణం మంచి తేజస్సుతో మెరుస్తోంది. పట్టాగొలుసులు వెండివి-వెన్నెల చూసినంత ఆహ్లాదాన్ని కల్గిస్తోన్నాయి. గాజులు వివిధ నగిషీలలో చెక్కబడినవి—గొంతుతడి నార్పేస్తున్నాయి. ఒకోక్క ఆభరణం ఒకోక్క ప్రత్యేకతను సంతరించుకొని మతి పోగొడ్తోంది! అరలనిండా అవే! అందంగా, శ్రద్ధగా పేర్చివున్నాయి! అరంగుళం కూడా ఖాళీలేదు! పదిలక్షలు! లెక్కకట్టింది పద్మిని—అంతకు

తక్కువ వుండదు!

నరేన్ మరొక చిన్న అర తెరిచి, అందులోంచి గుప్పెడు ఉంగరాల్ని తీసి ఆమె చేతుల్లో పోశాడు. ఆమె ఉద్వేగంగా ఒక్క కేక వేసింది. వాటిని కళ్ళకద్దుకుంటూ.

'నరేన్ ఆమెని ముక్కుపట్టిలాగాడు. "అంతేకాదు, ముక్కు పుడకలు కూడా వున్నాయి....నువ్వు ముక్కు పొడిపించుకోవాలి ఇక!"

ఆమె కిలకిలా నవ్వేసి అతని చుట్టూ చేతులు వేసింది. అతను సేఫ్‌లోంచి పెద్ద చంద్రహారంతీసి ఆమె కళ్ళ ముందు వూపాడు. "ఇదెలా వుంది?"

"ఓ.హ్, ఏం చెప్పను! ఏం చెప్పను! ఎన్ని కాసులుంటుంది?"

"విలువ కట్టకు! మెడకి కట్టుకో!" అతడామె మెడలో కట్టివదిలాడు దాన్ని.

అప్పుడామె నిగ్రహం కోల్పోయింది. ఆమె ఇంద్రియాలు వశం తప్పాయి.

తన్మయత్వంతో హారాన్ని తడిమి తడిమి చూసుకొని గుండెలకి హత్తుకుంది. ఉద్రేకం శిఖరాగ్రానికి ఉరకలు వేస్తోంటే కన్నూ మిన్నూ కానరాకుండా వెళ్ళి మంచం మీద పడింది. దాంతో విరహాగ్ని రగుల్కొని, దేహం కోర్కెల పురివిప్పడంతో ఉన్మాదిలా అరుస్తూ అస్తవ్యస్తంగా దొర్లసాగింది....

ఇదంతా నరేన్ కొయ్యబారిపోయి చూస్తున్నాడు. హఠాత్తుగా తేరుకొని వెళ్ళి కోపంతో ఆమె చెయ్యిపట్టి లాగాడు.

"తెలివిలోకిరా! లే, నిన్నే!" అరిచాడతను రెచ్చి

పోతూ, "ఇది మా అమ్మగారిపక్క! దీనిమీద కూర్చోవాలంటే నాకే భయంగా వుంటుంది! నువ్విలా....అసభ్యంగా....నిర్లజ్జగా... మూడోతరహా మనిషిలా....ఛ. అపవిత్రం చేశావు దీన్ని! లే, త్వరగా!"

ఆమె తెలివిలోకొచ్చి అదిరిపడి క్రిందకు దూకేసింది. అతను విపరీతంగా వణికిపోతూ ఆందోళనగా పక్క సరిచేశాడు.

"నిన్నొక అభిసారికలా, నా ప్రియకాంతగా ఎంతో ఉన్నతంగా ఊహించుకున్నాను. నువ్వింత హైన్యాన్ని ప్రదర్శిస్తావనుకోలేదు!" అన్నాడతను ఆవేదనగా.

ఈమాటలామెకు సూటిగా తగిలాయి. నిలువెల్లా సిగ్గుతో ఆమె తల వాలిపోయింది....జీవితంలో మొదటిసారి ఆమెకు జుగుప్స కలిగింది, తన ప్రవర్తనకి!

8

"అయితే నా అంచనా తప్పుకాలేదన్నమాట!" అంది ప్రభావతి సంతోషంగా.

పద్మిని తలూపి వూరుకుంది ముభావంగా.

"పది లక్షలు! టెన్ లాక్స్!" అర్చింది ప్రభావతి, "వెరీగుడ్! అయితే రేపు రాత్రి మీరిద్దరూ సినిమా కెళ్ళండి. మేం అతనింటికి వెళ్ళి ఉన్నదంతా ఊడ్చుకొచ్చేస్తాం, ఏం?"

పద్మిని అప్పటికీ మాట్లాడలేదు. ఆమె మనసంతా ఎలాగో... ఆవేదనగా, చికాకుగా వుంది....ఆమెలో విచిత్రమైన మార్పు వచ్చింది. కళ్ళలో ఎన్నడూ కనిపించని భావసంచలనం వుంది....నరేన్ వాళ్ళ ఇల్లు, ఆ పరిసరాలూ వాతావరణమూ, ఆమెపై తీవ్రమైన

ప్రభావమే కల్గించాయి. అంతేగాక అక్కడ తాను ప్రవర్తించిన తీరుకి జీవితం అంటేనే అసహ్యం ఏర్పడింది! ఒక సంస్కారవంతుడైన ప్రేమాస్పదునికి అర్ధాంగి అయ్యే నైతిక అర్హతను నోచుకోని తన దౌర్భాగ్యానికి ఎంతగానో నొచ్చుకుంది!

తాను జీవితంలో కోల్పోయిందేమిటో, తనకే అదృష్టం పట్టలేదో తలచుకుంటూ లోలోపలే కుమిలి పోతోంది....

"మాట్లాడవేమిటి బొమ్మలా? కాంబినేషన్ తెలుసుకున్నావా?"

పద్మిని తేరుకొని తలూపేసింది. ఆమెలో మార్పుని ఇప్పుడు గమనించింది ప్రభావతి.

"ఏమిటలా వున్నావ్? ఏం జరిగింది?"

పద్మిని అంది మెల్లగా. "నాకీపని ఇష్టంలేదు.... నే నే కాదు, మీరూ చేయకూడదు. మనల్ని—మనల్ని దేవుడు శిక్షిస్తాడు ఆ పనిచేస్తే!"

"ఏమిటేమిటీ!" అర్చింది ప్రభావతి కళ్ళు పెద్దవిచేసి.

"నరేన్ని మర్చిపోవాలి! ఆ నగల్ని కూడా మర్చిపోవాలి మనం!"

"ఓయమ్మోయ్! ఓయమ్మోయ్! చూడరా!" గుండెలు బాదుకుంది ప్రభావతి అనుచరులవైపు తిరిగి, "చూడండ్రా! ఇదెలా చెబుతోందో! దీని బుద్ధి ఎలా మారిపోయిందో! మనల్ని ఎలా డింకీకొట్టిస్తుందో! దీన్ని-ఈ రౌడీ రాణిని చూడండ్రా! పేవ్‌మెంట్లమీద అడుక్కుతింటూంటే చేరదీసి సాకి దీన్ని ఇంతదాన్ని చేస్తే నాకే ఎసరు పెడుతోంది! పార్టీ ఫిరాయిస్తోంది—"

"ఆపు!" అర్చింది పద్మిని పిచ్చిగా, "ఆవేశపడకు!

శాంతంగా వింటే నీకే తెలుస్తుంది....ఆ ఇంట్లో అడుగు పెడితేచాలు మంత్రించినట్లు పరివర్తన చెందుతాం! నీచ బుద్ధుల్ని త్యజిస్తాం! అంత పవిత్రమైందన్నమాట. అక్కడ చెడుపని తలపెట్టడం అన్న ఆలోచనే మహాపాపం! ఆ తలంపుతో అక్కడికి వెళ్తే తర్వాత మళ్ళి మళ్ళి చస్తాం! అది దేవాలయం, దేవుని ఇల్లు. దేవుడికి మనం ఎప్పుడూ దూరంగా నేవుంటూ వచ్చాం...."

"నోర్ముయ్! ఎక్కడ నేర్చావ్? నీ మాటలకి కరిగిపోయి వదులుకుంటాననుకు నే? నువ్వెప్పుడా సొమ్ములు సొంతం చేసుకుని ఆ రాకుమారుడితో కులుకు దామనుకు నే? చూడు పిచ్చిదానా, నీకేం జబ్బుచేసిందో నాకు తెలుసు. నీకంతగా అతనిపై ప్రేముపుట్టివుంటే నిజంగానే పెళ్ళాడి వూరేగు! నో అబ్జెక్షన్! కానీ ముందు మా కోసం ఆ కాంబినేషన్ కక్కి ఏడువ్!"

"ఆ పని చేయకూడదు—నా మాట విను!"

"కాంబినేషన్!"

"నా మాట విను! మనం క్షేమంగా...."

"కాంబినేషన్!" అంది ప్రభావతి కఠినంగా.

"నే చెప్పను!"

"కోపం తెప్పించకు, కాంబినేషన్!" ప్రభావతి రెచ్చిపోయింది.

"నాకు తెలీదు! నేను తెలుసుకోలేదు!"

ఆమె చెంప ఛెళ్ళున పగిలింది. "చెప్పవూ?"

"చెప్పను! చెప్పను! చెప్పను! నన్ను చంపుకో!"

ఆమె జడపట్టిలాగి, ఈడ్చి చెంపమీద కొట్టింది ప్రభావతి. "చెప్పవూ?"

"నన్ను చంపుకో! చచ్చినా చెప్పను!"

ప్రభావతి అనుచరులవైపు తిరిగి అరిచింది. "నిమ్మకాయ పట్రా, శేఖర్! కత్తికూడా!"

శేఖర్ భయపడ్డాడు, "ఎందు కాంటీ?"

"పట్రా, పిరికి సన్నాసీ!"

అతను పరుగెత్తుకొని వెళ్ళి మరు నిముషంలో తిరిగి వచ్చాడు, నిమ్మకాయా, కత్తి పట్టుకొని. ఆమె వాటిని తీసుకొని గదమాయించింది బయటికెళ్ళమని. వాళ్ళిద్దరు భయపడ్తూ వెలుపలకొచ్చేశారు. ఆమె దఢాలున తలుపు లాగేసుకొని గొళ్ళెం పెట్టుకుంది—

అప్పుడు ప్రారంభమైంది లోపల రభస! ప్రభావతి బెదిరింపులూ. పద్మిని అరుపులూ విపరీతంగా వస్తున్నాయి. శరీరాలు దొర్లుతున్నాయి....మూల్గులూ, నిట్టూర్పులూ వెలువడుతున్నాయి. అనుచరులిద్దరూ భయపడి బయటకురికి వీధిలోకి చూశారు. జనం ఇటుకేసి చూస్తున్నారు.... ఏవో అనుకుంటున్నారు. శేఖర్ లోపల పరుగెత్తికెళ్ళి తలుపుమీద బాదాడు.

"ఆంటీ, ఆపేయ్! జనం ఇటే చూస్తున్నారు!"

లోపల సద్దుమణిగింది అప్పటికి. శేఖర్ అదురుతున్న గుండెలతో కాచుకున్నాడు. అప్పుడు చటుక్కున తలుపు తెరిచి వచ్చింది ప్రభావతి. ఆమె ముఖం వికృతంగా మెరుస్తోంది...."ఎలా చెప్పదు? దాని టెక్కు నాకు తెలుసు!" అనుకుంటూ వెళ్ళిపోయిందామె.

అనుచరులిద్దరూ గదిలోకి జొరబడ్డారు. పద్మిని నేలమీద పడివుంది. చెదిరిన దుస్తులతో మొఖం చేతుల్లో దాచుకొని ఏడుస్తోంది. వాళ్ళిద్దరు ఆమె ప్రక్కన కూలబడి చేతులు అడ్డంతీసేశారు. అప్పుడామె పరిస్థితి చూసినవాళ్ళ రక్తం మరిగింది.

"నిమ్మరసం పిండింది, రాక్షసి!" పళ్ళు నూరాడు నాగేష్.

"నీళ్ళు పట్రా, కళ్లు కడుగుదాం!" అరిచాడు శేఖర్.

పద్మిని ఏడుపు నాపుకునేందుకు ప్రయత్నిస్తోంది....

9

మర్నాడు. రాత్రి తొమ్మిదిగంటలకల్లా పాట్రోడు చెక్కిలి గ్రామం చేరుకొన్నాడు.

అతని సంతోషం ఇంతా అంతా కాదు. ఏర్పాటు చేసుకున్న లారీ దిగి, ఊళ్ళో వీధులగుండా గాక, చుట్టూ తిరిగి ఉత్తరం దిక్కునుంచి నరేన్ వాళ్ళ ఇంటికి చేరుకునే వరకూ అతడు కూనిరాగంతీస్తూ హుషారుగా నడిచాడు... చంద్రుడా, ఆకాశం నీ హద్దురా! నరుడా, అవకాశం వదలొద్దురా! ...అనుకుంటూ.

ప్రహరీ గోడదూకి లోపలికెళ్ళినప్పుడు సమయం సరిగ్గా తొమ్మిదీపన్నెండయింది.

ఆవరణంతా చిమ్మచీకటి! మేడ కూడా నిర్మానుష్యంగా, చీకటిగావుంది. ముఖద్వారం దగ్గర ఆగి అతను తాళాన్ని పరిశీలించాడు. నమ్మకమైన తాళం. దృఢమైనది. దీనిపై అత్యాచారము తగునా? దానితో పోరాటం చేయ దల్చుకోలేదు. ఈలవేసుకొంటూ చుట్టు ముట్టించుకొని, ఇనుమడించిన ఉత్సాహంతో ఇంటివెనుక నడిచాడు. లూటీకొరకు కోటిమార్గాలున్నాయ్!

వరండాలో ఎక్కి కిటికీల్నీ, తలుపుల్నీ పరీక్షించాడు. కిటికీలన్నీ మూసివున్నాయి. కానీ తలుపొకటి నెడితే చప్పుడు గాకుండా తెరుచుకుంది! ఆహాఁ. ఇది నా కోసమే తీసివుంచినట్లున్నది....ఏమి సౌఖ్యము! ఏమి రాజసము!

అతను ఠీవిగా లోపలకు నడిచాడు. లైటు వేసి చీకటిని తరిమేశాడు. కిచకిచ నవ్వుకుంటూ కిచన్‌లోకి దారితీశాడు. టేబిల్ మీద అతని కోసమే అన్నట్లు సిద్ధంగా వుంచిన గిన్నెల్లోని జున్నంతా తినేశాడు. ఒక చెంబెడు నీళ్లు తాగి తృప్తిగా తేన్చాడు. ఆహాఁ, నా జన్మ ధన్యము సుమతీ! అక్కడనుంచి సెలవుతీసుకున్నాడు.

అప్పుడతను బయటకొచ్చి ఉలికిపడి మేడమీదకి వురికాడు. క్విక్! త్వరపడాలి, చంద్రుడూ! వాళ్లొచ్చేస్తారు! జేబులోంచి తాళంచెవి తీసి, ఆ తలుపు తాళం తెర్చేసి లోపల కెళ్ళిపోయాడు. లైటువేసి, ఆ వెలుగులో చుట్టూ చూసి, ఓ మూల టేబిల్ మీదనున్న బ్రీఫ్ కేసు అందుకున్నాడు. దాంతో సేఫ్ దగ్గరకొచ్చి నవ్వుకున్నాడు. పిచ్చి ప్రభావతి! నువ్వీరాత్రి చస్తావని చెప్పాను, అవునా? ఇంకాస్సేపట్లో నీ గుండెకు బ్రేవపడి బాల్చీ తన్నేస్తావు చూడు!

కసిగా నవ్వుకుంటూ జేబులోంచి చీటీతీసి కాంబినేషన్ చూసుకున్నాడు. క్షణాల్లో డయల్ తిప్పి సేఫ్ తెరిచేశాడు. లోపల రాశుల్ని చూసి సంతోషంపట్టలేక ఒక్క గంతువేశాడు. నీదేనోయ్, అంతా నీదే! దోచుకో! దాచుకో! లేచిపో వీరుడా విజయశంఖమ్ము నూది!

గబగబా క్షణాల్లో సేఫ్‌లోని సంపదంతా లాగి బ్రీఫ్ కేసులో పడేసుకున్నాడు. సేఫ్ మూసేసి వెనక్కి తిరుగుతూండగా కైట హారన్ వినిపించింది.

అదిరిపడి లైటార్పేసి బయటపడి తలుపులు లాగేశాడు. బయట ఇంకేదో అలికిడైంది. అతను గుమ్మడికాయలా మెట్లమీంచి దొర్లి వెళ్ళి కింద డ్రాయింగ్ రూంలోకి

దూరాడు. చటుక్కున తలుపులు లాగేసుకున్నాడు. శభాష్ చంద్రుడూ, నువ్విక్కడ దాక్కో!

ప్రభావతి, ఆమె అనుచరులు మెరుపులా కారుదిగి గేటు తాళం పగులకొట్టి లోపలికొచ్చేశారు. అలాగే ముఖద్వారం తాళం కూడా తీసేసి లోపల హాల్లో కొచ్చేశారు నిముషాల్లో.

పొట్టోడు నిశ్శబ్దంగా కాచుకున్నాడు. అడుగులు హాల్లోంచి దూరమవుతున్నాయి.

వాళ్ళంతా వేగంగా మెట్లవేపు కదిలి పైకి ఎక్కుతున్నారు. పొట్టోడు కొద్దిగా తలుపుతీసి చూశాడు. వాళ్ళు చకచకా వెళ్ళిపోయారు. అవుట్ చంద్రుడూ, నువ్విక వెళ్ళి వాళ్ళ ఎమోషన్స్ చూడమ్మా!

అతను అడుగులో అడుగువేసుకుంటూ వెళ్ళి మెట్లెక్కి పిల్లిలా పైకిచేరుకున్నాడు. అప్పటికి వాళ్ళంతా గదిలో వున్నారు. లైటు వెలుగుతోంది. సేఫ్ చుట్టూ మూగి తగ్గు స్వరంలో మాట్లాడుకుంటున్నారు. అప్పుడు ప్రభావతి డయిల్ తిప్పసాగింది.

పొట్టోడు ఉత్సాహంగా పరిశీలిస్తున్నాడు సన్నివేశాన్ని.

ఆమె డయల్ తిప్పి, డోర్ లాగీలాగడంతోనే లోపల ఊపిరి బిగబట్టి చూసి, గిరుక్కున అనుచరుల వేపు తిరిగింది, పాలిపోయిన ముఖంలో.

అనుచరులు కూడా లోపలకు చూసి కళ్ళు తేల వేశారు. కెవ్వున అర్చారు.

“ఇందులో ఏమీలేదు. ఆంటీ!”

“ఆంటీ, పద్మిని మోసంచేసింది!”

ప్రభావతి కళ్ళు నిప్పుకణాల్లా వున్నాయి. ఆమె

పళ్ళునూరి, కసితో సేఫ్‌ని థడాలున మూసి, వెళ్ళిపోయి ముక్కాలి పీటసులాగి ఒక్క తన్ను తన్నింది. ఆమె ఆవేశం పెట్రేగిపోయి భయంకరంగా ఒక్క కేక వేసింది.

"నరకం[1]డా! దాన్ని పట్టుకొని ముక్కలుగా నరకండి!"

బయటనుంచి కిచకిచమంటూ నవ్వు విన్పించింది.

ఆ ముగ్గురూ అదిరిపడి చూసి, చేష్టలుడిగి నిలబడి పోయారు. వారి నోళ్ళు పెద్దగా తెరచుకున్నాయిగానీ, మాటరాలేదు. పొట్టోడు మరో నవ్వు విసిరి ఠీవిగా లోపలకొచ్చాడు. ప్రభావతి అప్పుడు వెంటనే తేరుకొని భయాన్ని అదుపు చేసుకొని, నడుములోంచి తక్కున రివాల్వర్ తీసి గురిపెట్టింది. క్షణంలో ఆమె ఏం జరిగివుంటుందో గ్రహించింది.

"నువ్విక్కడా దాపురించావా, మరుగుజ్జు వెధవా!" అర్చిందామె గట్టిగా.

పొట్టోడు వీనుల విందుగా వానర సంగీతం విన్పించాడు.

"పొట్టివానికి పుట్టెడు బుద్ధులు సోదరీ!"

"కదలక!"

"కదలను, అటెన్‌షన్!" పొట్టోడు చేతులులేపాడు.

"వెధవా, మొన్న షాపులో దోచుకుని మమ్మల్ని కొట్టించిందిగాక, ఇక్కడా దాపురించావా?"

"బిజినెస్‌లో కాంపిటీషన్ అని ఒకటి ఏడ్చింది. దాన్ని సద్వినియోగం చేసుకోవాలి."

ఆమె దగ్గరకి వచ్చి అతని తలకి రివాల్వర్ ఆన్చింది. "చచ్చుమాటలు చెప్పకు, చంపుతాను. మా సొమ్మెక్కడ

దాచావు. చెప్పు!"

పొట్టోడు నిర్లక్ష్యంగా నవ్వేసాగాడు.

"చెప్పు పొట్టోడా, లేకపోతే నీ బుర్రలోకి బుల్లెట్ ని పంపిస్తాను—" అందామె నిగ్రహం కోల్పోతూ.

పొట్టోడు నవ్వాపేసి భయంగా చూశాడు. "వద్దు, ఆ గొట్టం తీసేయ్! డేంజరస్! ఈ అంగుష్టమాత్రుడి మాట ఆలకించు! నా బుర్ర పగిలితే ఫటేలున చప్పుడవుతుంది. పట్టుబడతావు. నువ్వు జైలుకి, నేను పైకి పోతాం. ఎవరికి ప్రయోజనం? అలా వద్దు, బ్రతికుంటే బలుసాకు తినొచ్చు — నా కష్టఫలం నీకిచ్చేస్తాను. నాతోరా!"

"ఎక్కడికి?"

"కింద గదిలోకి.... అక్కడ సోఫా కూడావుంది, కూర్చోవచ్చు."

అనుచరులిద్దరు ప్రభావతిని హెచ్చరిస్తున్నట్లు చూశారు.

ఆమె పొట్టోడిని అనుమానంగా చూసింది. "నువ్వింత తేలిగ్గా లొంగిపోవు. నువ్వసలు లొంగవు! అక్కడేమైనా వేషాలు వేస్తే బుర్ర పేలిపోతుంది జాగ్రత్త!"

"వేషాలెయ్యను, నాకు బుర్రతో చాలా పని వుంది. పద!"

"అసలు నీకు కాంబినేషన్ ఎలా తెలిసింది?"

"వద్దు, అది చెబితే నువ్వు తారెత్తిపోతావ్. గుండెలు బేజారెత్తి లాగి తన్నేసావ్ బాల్చీని!"

"చెప్పు పొట్టోడా! నాది కాంక్రీటు గుండె!"

"పద్మిని చెప్పింది...." అన్నాడతను మెల్లిగా.

వాళ్ళు ముగ్గురూ అదిరిపడ్డారు, "యేమిటీ....పద్మిని

చెప్పిందా!" అర్చిందామె.

పాట్టోడు తలూపాడు.

"దాన్ని — దాన్ని —"

"సువ్వేం చేయలేవు. ఈపాటికి ఎంతో దూరం వెళ్ళిపోయివుంటుంది."

"ఎక్కడికి? ఇంకేం చెప్పింది? నిన్నెక్కడ కలుసుకుంది?"

"నాకు కలలో కనిపించి చెప్పింది."

ఆమె రెచ్చిపోయి పిడికిలితో బిగించి అతని మెడ మీద కొట్టింది.

పాట్టోడు గిరుక్కున తిరిగి, ఆమె ముక్కుపట్టుకొని గట్టిగా పిండివదిలాడు.

"చిట్టి అమ్మలూ, కాస్త చోరమర్యాద పాటించు!"

ప్రభావతి నోర్మూసుకొని నడిచింది. అనుచరులు వెనుక వచ్చారు.

కిందకొచ్చి అంతా డ్రాయింగ్ రూంలో కెళ్ళారు. చీకటిగా వుంది. ప్రభావతి పాట్టోడ్ని జాగ్రత్తగా అదుపుచేస్తూ శేఖర్‌తో అంది, "స్విచ్ నొక్కు!"

శేఖర్, నాగేష్‌లు గదిలో కదిలారు.

సరిగ్గా అప్పుడే పాట్టోడు ప్రాణాలకు తెగించి మెరుపులా విరుచుకు పడ్డాడు ప్రభావతిమీద. ఆమె రివాల్వర్ లాక్కుని మెడమీద లాగికొట్టాడు.

"స్విచ్చికాదు నొక్కాల్సింది అమ్మలూ, నీ మెడ నరాల్ని!" అంటూ అతను బయటకు ఉడాయించి తలుపులులాగి గడియపెట్టేశాడు.

శేఖర్, నాగేష్‌లు పరుగెత్తుకొచ్చి తలుపుకి కొట్టుకున్నారు. గదిలో చటుక్కున లైటు వెలిగింది. ఆదే

క్షణంలో ప్రభావతి బాధగా మెడరుద్దుకొంటూ ఎదురుగా చూసి అదిరిపడింది —

10

పాట్లోడు కిటికీ అవతలకి వచ్చి నిల్చుని కిచకిచ నవ్వి చేతులూపాడు సంతోషంగా. "బాబయ్యా, ఇహ మీ పని కానిచ్చుకోండి!"

అతన్ని కృతజ్ఞతగా చూసి తలూపాడు నరేన్ కుమార్.

అతను సోఫాలో కాళ్ళు జాపుకొని, వొళ్ళో బ్రీఫ్ కేసుతో, చేతిలో రివాల్వర్ తో సిద్ధంగా కూర్చుని వున్నాడు.

అతని పెదిమల మధ్య సిగరెట్ వెలుగుతోంది ఎర్రగా.

ఆ సమయంలో ఆతన్నక్కడ చూసి ప్రభావతికి, ఆమె అనుచరులకీ ప్రాణాలెగిరిపోయాయ్!

వెన్నులోంచి చలిపుట్టుకొచ్చి శరీరాలు కంపించి పోతున్నాయి.

నోళ్ళు తెరిచిపెట్టేసి అలాగే చూడసాగారు.

చివరికెలాగో ప్రభావతి అదుపులోకొచ్చింది. ఆయుధంలేని ఆమె చేతులు దేనికీ సాహసించలేక పోయాయి. ఆమె నరేన్ నీ, పాట్లోణ్నీ మార్చి మార్చి చూసింది.

నరేన్ సిగరెట్ పారేసి నవ్వాడు. "ప్రభావతీ, నా నాటకం బాగా రక్తి కట్టింది కదూ? చాలా బాగా సక్సెసయింది."

పాట్లోడు వెంటనే చప్పట్లు కొట్టాడు.

"ఏమిటీ నాన్సెన్స్! దేనికీ నాటకం?"

"దేనికా?" అన్నాడు నరేన్. అకస్మాత్తుగా అతని

ముఖం ఎర్రబడింది కోపంతో. రివాల్వర్ చెయ్యెత్తి టేబిల్ మీద చూపించాడు, "అటు చూడు! .... ఆ ఆ ఫోటోని! గుర్తుపట్టావా?"

ప్రభావతి చూసింది తలతిప్పి. వెంటనే అడ్డంగా తలూపింది.

అనుచరులు కూడా ఆ ఫోటోని చూసి అడ్డంగా తలూపారు.

"మర్చిపోయారా?" అన్నాడు నరేన్ పళ్ళు బిగించి. "అంత త్వరగా మర్చిపోయారా? అవును, మీకెన్నని గుర్తుంటాయి? గుర్తుంచుకునే వీలెక్కడిది? ఎప్పటికప్పుడు మర్చిపోతుండాలి, కదూ?"

అతను హఠాత్తుగా పెద్ద గొంతుకతో అన్నాడు—"మీకు జ్యోతి గుర్తులేదా?....జ్యోతి! పద్దెనిమిదేళ్ళ అమ్మాయి? పైకి ఎంత చలాకిగా కన్పించినా శుద్ధ అమాయకురాలు ....? ఆమె కారణంగానే మీరు బెంగుళూరు విడిచి పారిపోయి వచ్చారు....ఏడు నెలల క్రితం....ఏమిటి? ఆమెని కిడ్నాప్ చేసి అది బెడిసి కొట్టడంతో ఆమెమీద అత్యాచారం జరిపి చంపేశారు. ఇప్పుడు గుర్తొచ్చిందా?"

"అయితే—?" అంది ప్రభావతి భయంగా.

"ఆ జ్యోతి అన్నయ్యనే నేను" అన్నాడు నరేన్ మరో సిగరెట్ వెలిగిస్తూ.

"ఏమిటీ! నువ్వామె అన్నయ్యవా?" అరిచింది ప్రభావతి విస్మయంతో.

"అవును. నువ్వు నన్ను చూడలేదు!" అన్నాడు నరేన్ ప్రశాంతంగా, "జ్యోతిని కిడ్నాప్ చేశాక నీ అనుచరులు నా వివరాలు తెలుసుకున్నారు. నా ఆఫీసు

దగ్గరా, ఇంటి దగ్గరా ఈ ఇద్దర్నీ చూశాను—కానీ వాళ్ళే కిడ్నాపర్స్ అనుకోలేదప్పుడు. తర్వాత పోలీసుల దగ్గర ఫోటోలు చూశాక తెలిసింది—అప్పటికే మీరంతా పారిపోయారు. గుర్తుందా ఇప్పుడు?"

లేకేం? చాలా బాగా గుర్తుంది ప్రభావతికి!

ఆ రోజు చిల్లర ముత్తాలతో బేజారెత్తి, కిడ్నాప్ తో పెద్ద ముత్తాన్ని రాబట్టుకోవాలనుకొన్నప్పుడు, పద్మిని కార్లో బయల్దేరి కాలేజీ దగ్గర కాస్త ఆధునికంగా, ఆడంబరంగా, ధనిక కుటుంబానికి చెందినట్లు కన్పించిన అమ్మాయిని కారెక్కించుకొని తెచ్చింది—లిఫ్ట్ ఇచ్చే నెపంతో.

కానీ, ఆ తర్వాత ఆమెకంటూ ఒక్క అన్నయ్యే ఉన్నాడనీ, అతనొక కంపెనీలో మామూలు ఉద్యోగనీ, అతని దగ్గర యేమీలేదని తెలిసినప్పుడు—ప్రభావతికి పిచ్చెత్తి, అనుచరుల్ని తిట్టి, తక్షణం జ్యోతిని ఇంటి దగ్గర వదిలేసి రమ్మని ఆజ్ఞాపించింది.

అక్కడే జరిగింది పొరపాటు!

అనుచరులిద్దరు ఆమెని ఇంటికి తీసుకెళ్ళలేదు. మారుమూల ప్రాంతాలకి తీసుకెళ్ళి తెల్లారి తిరిగివచ్చారు.

ఆ ఉదయం దారుణమైన స్థితిలో శవం దొరికి, జరిగిన దర్యాప్తులో జ్యోతి మాయమైన రోజున ఎక్కిన కారుని ట్రేస్ చేయగల్గారు పోలీసులు.

కానీ అప్పటివరకూ ప్రభావతి సిటీలోలేదు. తెల్లారి ఎర్రబడ్డ కళ్ళతో తిరిగివచ్చిన అనుచరుల్ని చూసి, వాళ్ళు చెప్పకపోయినా యేం జరిగివుంటుందో వూహించింది. ఆ మరుక్షణమే అనుచరులు ముగ్గురితో బెంగుళూరు విడిచి మద్రాసు పారిపోయారు.

అక్కడ కొన్నాళ్ళు గడిపి, ఎవరి దృష్టి పడని ఈ విజయవాడ చేరుకుంది.

సాధారణంగా పారిపోయిన నేరస్థులకోసం పోలీసులు పెద్ద నగరాలనే గాలిస్తుంటారు. ఈ ఆర్నెల్లూ ఇక్కడ క్షేమంగా గడిచాక ఇక ప్రమాదకాలం తప్పిందనే నమ్మింది ప్రభావతి.

కాని ఇప్పుడు—ఈ క్షణంలో—ఇలా అనూహ్యంగా విడ్డూరంగా—సాక్షాత్తూ ఆమె అన్నయ్యే కళ్ళెదుట ప్రత్యక్షంగావటంతో మతిపోయినట్లయింది ప్రభావతికి!

"కానీ—నువిక్కడెలా వున్నావ్! నువ్వు జమిందారు బిడ్డకాదే?" అర్చిందామె భయాన్ని అణచుకొంటూ.

అనుచరులిద్దరూ ఆమె అరుపుకి తేరుకొని, అప్పుడు గుర్తించారు నరేన్‌ని!

నరేన్ పగలబడి నవ్వాడు, "నేను జమిందారు బిడ్డని కాను! ఈ ఇల్లు జమిందారుది కాదు! అంతా బూటకం! ఈ ఇల్లు మిమ్మల్ని ఆకర్షించడానికి ఎన్నుకొన్న పంజరం! నా జమిందారీ వంశం కథ—మిమ్మల్ని పట్టివుంచడానికి విసిరిన వల! ఈ నాటకమంతా — మిమ్మల్ని అంత మొందించటానికి రూపొందించుకొన్న పన్నాగం!"

"ఏమిటి నీ పన్నాగం.—"

"ఇంకేం వుంటుంది, పాపిష్టిదానా! నా చెల్లెల్ని చంపి మీరు కులాసాగా ఉండగలమనుకున్నారా? నా చెల్లెల్ని చంపి! నా చెల్లెల్ని" అరుస్తున్నాడు నరేన్ ఉద్రేకంతో, "అలాంటి చెల్లెల్ని నానుంచి దూరం చేసిన మిమ్మల్ని ఇంకేం చేస్తాను, రాక్షసీ!"

"చంపుతావా!" అంది ప్రభావతి బెదరకుండా.

"చంపి నా పగ తీర్చుకుంటాను! జ్యోతిని మంటల

కాహుతి చేసినప్పుడే నేను ప్రతిజ్ఞ బూనాను-ఎప్పటికైనా మిమ్మల్ని పట్టుకుని అంత మొందిస్తానని. ఉద్యోగం వదిలేశాను. ఇల్లమ్మేశాను. వచ్చిన డబ్బును బ్యాంకులో వేసి మీ వేటలో బయల్దేరాను. పోలీసులు మిమ్మల్ని పట్టుకుంటారని నాకు నమ్మకం పోయింది.... సామాన్యుడ్ని వారికేం ఆసక్తి వుంటుంది? కానీ నేను స్వయంగా పట్టుకోగలనన్న నమ్మకం యేర్పడింది.

“పోలీస్ రికార్డులోని మీ ఒక్కొక్కరి ఫోటోని నా మనసులో ముద్రించుకున్నాను. మీ రూపాలు నా కళ్ళముందు మెదులూంటే ఈ ఆర్నెల్లూ ఎక్కడెక్కడో తిరిగాను. కూపీలుతీశాను. మద్రాసులో ఒక డిటెక్టివ్ నాకెంతో సహాయపడ్డాడు. పోలీసులు ట్రేస్ చేసిన మీ కారు నెంబర్ సహాయంతో మద్రాసులో మీరెక్కడ బసచేసిదీ తెలుసుకున్నాను. కానీ అది ఆర్నెల్లక్రిందట విషయం. మీరప్పుడు మైలాపూర్ లోని ఒక హోటల్ లో ఇరవై రోజులు గడిపారు. అక్కడనుంచి వెళ్ళేముందు మీరు విజయవాడ గురించి మాట్లాడుకోగా బట్లర్ విన్నాడు. ఆ ఇన్ఫర్మేషన్ తో మీరింకా ఇక్కడే వుంటారన్న నమ్మకంతో బయల్దేరి వచ్చేశాను.”

వాళ్ళు ముగ్గురు విస్తుపోయి చూస్తున్నారు.

నరేన్ అన్నాడు. “విజయవాడకొచ్చి ఘరానా నేరస్థుడని ఆశ్రయించాను-ఈ పొట్టోణ్ని. అతను నాకెంతో సహాయపడ్డాడు.”

పొట్టోడు కిచకిచ నవ్వాడు ఆనందంగా.

“మీ కారు వివరాలు, మీ ఆనవాలూ అతనికి చెప్పి సులభంగా మీ ఆచూకీ తెలుసుకున్నాను. మీరంటే పొట్టోడికి వళ్ళుమంట! ఆరోజు-నెల క్రితం పటమటలోని

ఒక ఇంటిలో మిమ్మల్ని చూసినప్పుడు నా మనస్థితి ఎలా వుందో వర్ణించలేను! ఆలస్యమైనా నా ప్రయత్నం ఫలించింది!"

"అయితే మమ్మల్ని అప్పుడే కాల్చిచంపక ఎందుకు తాత్సారం చేశావ్?"

"ఎందుకా...? మిమ్మల్ని అలా చంపి తర్వాత హంతకుడిగా పట్టుబడితే జ్యోతి శాంతిస్తుందా? అప్పుడపుడు కలలో కన్పించి చెప్పేది—ఆ కిరాతకుల్ని చంపు! కానీ హంతకుడిగా పట్టుబడకు! అని.

"అందుకే మిమ్మల్ని చంపి క్షేమంగా బైటపడే ఉద్దేశంతో ఈ తాత్సారం చేశాను. ఈ నాటకం నడిపాను. పటిష్టమైన పథకం వేసుకొని బెంగుళూరికి తిరిగివెళ్ళి డబ్బు తెచ్చుకున్నాను. నా జమిందారీ కథకి తగినట్లు ఈ ఇల్లు ఎన్నుకున్నాను. ఈ ఇల్లు మూడ్నెల్లుగా ఖాళీగా వుంటోంది. వాళ్ళ కుమారుడికి భోపాల్‌లో పెద్ద ఉద్యోగం రావడంతో వాళ్ళు అక్కడేపోయి వుంటున్నారు. ఈ ఇంటిని అద్దెకి ఇమ్మని ఊళ్ళోని ఒక పెద్దమనిషికి చెప్పి వుంచారు-నా జమిందారీ కథ కేవలం మీవరకే. కానీ ఈ ఊళ్ళో వారి దృష్టిలో నేను ప్రకృతి ఆరాధకుణ్ని. కొన్నాళ్ళు ఈ పరిసరాల్లో గడిపి ముచ్చటైన ఫోటోలు తీయటానికి వచ్చాను. వాళ్ళు సులభంగానే అంగీకరించి ఈ ఇల్లిచ్చారు.

నాకు డబ్బుతో కావల్సిన సామగ్రి చేరవేశాను ఇక్కడ. బెంగుళూరులోనే సెకండ్‌హాండ్ కారును కొని తెచ్చుకున్నాను. అంతా సిద్ధంచేసి అప్పుడు రంగ ప్రవేశం చేశాను. ఆ రోజు పద్మనిని వెంటాడి నేనే పరిచయం చేసుకున్నాను. నన్ను మీ రెవరూ గుర్తుపట్ట

లేరని నాకు తెలుసు. ఈ ఏడు నెలల్లో నా రూపు రేఖలు చాలా మారిపోయాయి. జ్యోతి గురించి విచారంతో ఆరోగ్యం చెడింది. మీ వేటలో విపరీతంగా అలసిపోయాను....కళ్ళు లోతుకుపోయాయి. చెంపలు పీక్కుపోయాయి. నల్లబడ్డాను. బాగా చిక్కిపోయాను.”

“యెంత మోసం జరిగింది!”

నరేన్ నవ్వాడు హేళనగా. “అంతా నేను అనుకున్నట్టుగానే జరిగింది! రోజూ పద్మినిని కలుసుకుంటూ పరిచయం పెంచుకున్నాను. ఆకర్షించాను. ప్రేమలోకి దింపి నా జమిందారీ వంశం కథ పదే పదే నూరి పోశాను. మా అమ్మగారి నగల గురించి గొప్పలు చెప్తుకున్నాను! అక్కడే వుంది ఈ పథకానికి పునాది. అది పడితే ఆపైన అంతా సులువే! అలాగే మిమ్మల్ని ‘మా అమ్మగారి నగలు’ ఆకర్షించాయి. పద్మిని ప్రేమ నటిస్తోందనీ, ఆ నగలకోసం ఎత్తులు వేస్తోందనీ నాకు తెలీదనుకున్నారు. కానీ నేనూ నటిస్తున్నానని మీరెవరూ తెలుసుకోలేకపోయారు!

“మీరా నగలకోసం తహతహ లాడుతున్నారని నిశ్చయమయ్యాక నే నెదురు చూస్తున్న కార్యం కాస్తా జరిపేయాలనుకున్నాను. ఆ రోజు నా తలిదండ్రులు తిరుపతికి వెళుతున్నారని బుకాయించాను. మర్నాడు ఆమెని మా యింటికి తీసుకెళ్ళి నగలు చూపిస్తానని వూరించాను. ఆ మర్నాడు రాత్రి సినిమాకెళ్దామని ఒప్పించాను. అంతే—దాంతో మీ రొట్టె విరిగి నేతిలో పడినట్లనిపించి, నిన్న పద్మిని కాంబినేషన్ తెలుసుకుని వెళ్ళడమూ — ఈ రాత్రి మీరిలా దండయాత్రకి

రావడమూ అంతా నా స్క్రీన్ ప్లేలో భాగా నే జరిగింది!"

"అయితే....ఆ నగలు....అవి నీ కెక్కడివి!"

నరేన్ ఫకాలున నవ్వాడు. "చచ్చు ప్రశ్న! ఇంకా తట్టలేదా?"

"అంటే డోమర్ పాపులొంచి...."

"కరెక్టు. చెప్పావుగా పొట్టోడు నాకు సహాయపడుతున్నాడని? మొన్న రాత్రి ఈ నగలు దోచుకుని తెచ్చాడు-పద్మినికి చూపించి సన్నివేశానికి బలం చేకూర్చడానికి!

"ప్రభావతీ, నువ్వింక బయటపడలేవు! మీ శవాలే బయటికిపోతాయి. ఈ దోపిడీ కేవలం మిమ్మల్ని ఆకరించటానికే కాదు, మిమ్మల్ని చంపి నేను బైటపడేందుక్కూడా! ఈ రాత్రి మిమ్మల్ని వరసబెట్టి చంపెయ్యాలని నిర్ణయించాను. పొట్టోణ్ని ఇక్కడకు రప్పించాను. నేను పద్మిని కోసం విజయవాడ కెళ్తూ అతనికోసం వెనుక తలుపు తీసివుంచాను. లోపలకొచ్చి సేఫ్‌లో నగలు తొలగించమని చెప్పి, కొన్ని సూచనలిచ్చి, ఈ గదిలోకి మిమ్మల్ని రప్పించమన్నాను. ఈలోపు-మీరొచ్చేలోపు అక్కడ విజయవాడలో పద్మినిని షూట్ చేసి, కృష్ణలో పారేసి వచ్చి ఇక్కడ వుంటానన్నాను.

"అలాగే వచ్చాను—పద్మినిని కూడా తీసుకొచ్చాను. ఆమె ఇంటి వెనుక నా కార్లోవుంది. ఆమె మీద నాకిప్పుడు జాలిగా వుంది. ఆమెలో పశ్చాత్తాపం కలిగింది. ఆమె పరివర్తన చెందింది. వస్తూనే నన్ను పట్టుకొని ఏడ్చింది. నన్ను మోసం చేస్తున్నానని, తన నడత మంచిదికాదనీ, నన్ను పెళ్ళాడే అర్హత తనకులేదనీ

వాపోయింది. అప్పుడు తాను పనిచేసే ముఠా గురించి చెప్పింది. మీకీరాత్రి మా ఇంట్లో నగలు దోచుకుం టున్నారనీ-తక్షణం పోలీసులతో వెళ్ళి దక్కించుకోమనీ ప్రాధేయపడింది. తన్నిక మర్చిపొమ్మనీ, క్షమించి మరొక మంచి అమ్మాయిని పెళ్ళాడమనీ వేడుకొంది.

"ఆమెలో ఈ మార్పుకి కలత చెందాను. ఏమీ తోచని స్థితిలో పడ్డాను. ఆమెని క్షమించి వదిలేయాలను కున్నాను. కానీ అప్పటికే బాగా ఆలస్యమైంది. ఆమె నిద్రమాత్రలు బాగా మింగేసివచ్చింది ...మాట్లాడుతూనే నా పాదాలమీద పడిపోయి ప్రాణాలు కోల్పోయింది. ఇప్పుడామె శవం బయట కారులో వుంది."

ప్రభావతీ, ఆమె అనుచరులూ కొయ్యబారిపోయారు.

నరేన్ అన్నాడు మళ్ళీ. "నాకిపుడు చిక్కులేంలేవు. పద్మిని ఆత్మహత్య చేసుకోడం నాకు కొంత రిస్క్ తప్పింది. ఆమె శవాన్ని పోలీసులకి అందజేసి వాళ్ళకు మీకు చెప్పిందే చెప్తాను. నమ్ముతారు. ఆమెని నిన్న నేనిక్కడకి తీసుకురావడం ఊళ్లో చాలామంది చూశారు. తర్వాత చెప్పాను వాళ్ళకి, ఆమెని ప్రేమిస్తున్నట్టూ, త్వరలో పెళ్ళాడుతున్నట్టూ. కానీ ఇప్పుడామె నిజ స్వరూపం తెలిసి అంతా నన్ను అభినందిస్తారు."

నరేన్ మరోసారి గట్టిగా రివాల్వర్ ఎత్తాడు. "నా లెక్చర్ చాలిస్తాను, ఇప్పుడు క్లయిమాక్స్! ఇప్పుడు మీరు ముగ్గురు మిగిలారు. మిమ్మల్ని ఇక్కడే ఈ రివాల్వర్‌తో కాల్చి చంపుతాను. మీరు జ్యోతిని ఘోరంగా చంపారు. చేతులు దులుపుకున్నారు. క్షేమంగా వున్నామని చంకలు కొట్టుకున్నారు-కానీ చేసిన పాపం చావదు! అది శిక్షను కోరుతుంది ఎప్పటి

కైనా!"

"ఆగు!" అరిచింది ప్రభావతి కంగారుగా, "కానీ నువ్వెలా బైటపడ్డావ్ మిమ్మల్ని చంపి?"

"ఆలోచించు!" అన్నాడు నరేన్, ట్రిగ్గర్ మీద వేలు సిద్ధంగా వుంచి, "దొంగల రాణివి, పథకాలు వేసే దానివి, ఆమాత్రం ఆలోచించలేవా? ఈ నగలు నన్ను బైటపడేస్తాయి. మిమ్మల్ని వరసబెట్టి కాల్చేసి పోలీసుల్ని పిలుస్తాను. పాట్రోడు పారిపోతాడు. పోలీసులకి మీ శవాల్ని చూపిస్తాను. వాళ్ళు మిమ్మల్ని గుర్తిస్తారు- అప్పుడు ఈ బ్రీఫ్‌కేసు అందిస్తాను. ఇది మీ కారులో దొరికిందంటాను! వాళ్ళు అందులో నగల్ని గుర్తిస్తారు- డోమర్ షాపులోంచి దోచుకోబడ్డ నగలు! అర్థమవుతోందా....?

"ఈ నగలు దోచుకొని పారిపోతూ మీరు నా ఇంటి మీద దాడిచేశారు. పద్మిని నన్ను ప్రేమిస్తున్నట్టు నటించి సేకరించిన తప్పుడు సమాచారంతో మీరంతా ఒయల్దేరి వచ్చేశారు—నా సేఫ్‌లో ఏదో విలువైనది వుందన్న అభిప్రాయంతో. కానీ నా సేఫ్‌లో ఛాయా చిత్రాలు తప్ప ఏమీ లేవు. నేను ప్రకృతి ఆరాధకుణ్ని! అర్థమవుతోందా?

"అప్పుడు మీతో జరిగిన ఘర్షణలో నేను కాల్పులు జరిపాను, ఆత్మరక్షణార్థం. మీరు ముగ్గురూ చచ్చారు. ఈ రివాల్వర్, దీని లైసెన్సు మద్రాసులో డిటెక్టివ్ సహాయంతో పొందాను. పోలీసులు నా మాటల్ని ఇట్టే నమ్మేస్తారు. పైగా మెచ్చుకుంటారు. మీ బందిపోటు ముఠాని నాశనం చేసినందుకూ ఈ నగల్ని కాపాడినందుకూ! డోమర్‌నుల్ అభినందించి ఆ పదివేల బహు

మానమూ నాకిచ్చేస్తాడు! నేనా డబ్బు తిరిగి పాట్లోడికి ఫీజు కింద ఇచ్చేస్తాను. అప్పుడు ఇంకొన్నాళ్ళిక్కడే వుండి, పోలీసు తతంగం ముగించుకొని నా దారిని నేను-తృప్తి నిండిన హృదయంతో పోతాను! ఎలావుంది అయిడియా?"

ప్రభావతి గొంతు పెగల్లేదు. ఆమె అలా శిలా ప్రతిమలా వుండిపోయింది.

అనుచరులిద్దరికీ రానున్న ప్రమాదం తెలిసి వళ్ళు చల్లబడిపోయింది. కానీ నాగేష్ ధైర్యం పుంజుకున్నాడు. ప్రమాదాన్ని ఆహ్వానిస్తూ కూర్చోకూడదు, ఎదురువెళ్ళి రూపుమాపాలి!

ఆ మరుక్షణమే ఆతను సంధించిన బాణంలా వెళ్ళి తన ఎముకల పిడికిలతో బిగించి నరేన్ గెడ్డంకింద కొట్టాడు. పటపట శబ్దమయింది - నరేన్ వూహించలేదు. ఆతని చేతిలోని రివాల్వర్ ఆ విసురుకు ఎగిరివెళ్ళి దూరంగా పడింది. ఆతను వెనక్కి విరుచుకుని అంత బరువు సోఫానూ పడేస్తూ, తనూ పడ్డాడు క్రింద వెల్లకిలా!

బ్రీఫ్ కేసు ఎగిరివెళ్ళి ఓ మూలగా పడింది.

అప్పుడు తేరుకున్న ప్రభావతి, శేఖర్లు విజయోత్సాహంతో వెర్రిగా అరుస్తూ వెళ్ళి చెరో వస్తువును చేజిక్కించుకొన్నారు-కానీ అదెంతో సేపు కాదు! ఈ అమానుషం చూసి కిటికీ అవతల ఉద్రేకపడ్డ పాట్లోడు, ప్రభావతి దగ్గర లాక్కున్న రివాల్వర్ తో నిర్లక్ష్యంగా కాల్చాడు గదిలోకి.

మొదటి బుల్లెట్ గోడకి, రెండో బుల్లెట్ శేఖర్ చేతికి తగిలి పెద్ద శబ్దాన్నీ, భయోత్పాతాన్నీ సృష్టించాయి. శేఖర్ కీచుగా అరిచి నరేన్ రివాల్వర్ని అక్కడ వదిలేసి వురికాడు. ప్రభావతి బ్రీఫ్ కేసుని

గుండెలకి హత్తుకొని తలుపు దగ్గరికి పరుగెత్తింది.

పొట్టోడు మళ్ళీ కాల్చాడు రెచ్చిపోతూ-

అప్పుడు నాగేష్ ముందుకెళ్ళి కిందపడ్డ రివాల్వర్‌ని గబుక్కున అందుకోబోతున్నవాడల్లా ఆగి, అక్కడే సరిగ్గా వచ్చి తగిలిన బుల్లెట్‌కి గట్స్ పోగొట్టుకుని ఓ గావుకేక వేసి ప్రభావతికేసి పరిగెత్తాడు.

ప్రభావతి తలుపును పట్టి లాగుతోంది, పిచ్చిగా అరుస్తూ.

అప్పటివరకూ కిందపడి కళ్ళప్పగించి చూస్తోన్న నరేన్, తెలివిలోకొచ్చి, గభాల్న లేచి నిల్చున్నాడు. కిటికీవైపు తిరిగి గట్టిగా అరిచాడు. "నువ్వు కాల్చకు పొట్టోడా! ఇవి నా పిట్టలు!"

"నాది జేమ్స్‌బాండ్ షాట్, బాబయ్యా! మీరు తప్పుకోండి-"

నరేన్ నేలమీద రివాల్వర్ అందుకుంటుంటే వెనకనుంచి శేఖర్ అతనిమీదికి దూకి మెడ పుచ్చుకున్నాడు. నరేన్ వెంటనే వెనక్కి ఒక్క కుదుపుతో అతన్ని క్రిందబడేశాడు - శేఖర్ పడ్తూ నరేన్ కాళ్ళు పట్టి లాగేశాడు. నరేన్ అతనిమీద వెల్లకిలా పడ్డంతో నాగేష్ పరిగెత్తాడు రివాల్వర్ కోసం-కానీ అప్పుడూ ఆలస్యమైంది!

భళ్ళున తెరుచుకున్న తలుపులోంచి పొట్టోడు అంబోతులా దూసుకొచ్చి తాటికాయల్లాంటి పిడికిళ్ళతో నాగేష్ మెడమీద బాదడం మొదలెట్టాడు. నాగేష్‌కి రివాల్వర్ దొరకలేదు.

"పొట్టోడా! వాణ్ణిచంపేస్తున్నావ్!" నరేన్ అరుపుతో గాభరాపడి వదిలేశాడు పొట్టోడు. నాగేష్ మేకపిల్లలా

పరుగుతీశాడు బయటికి, ప్రభావతి వెంట.

అది చూసి నరేన్‌తో పోరాడుతోన్న శేఖర్ కూడా లేచి ఉరికాడు బైటికి!

వాళ్ళప్పటికే గేటు లోంచి అదృశ్యమైయ్యారు. గబగబా కారెక్కేస్తున్నారు. కానీ పిచ్చిపిచ్చిగా బుల్లెట్లు వచ్చి టైర్లకు తగిలి గాలి దిగిపోవడంతో, పెద్దగా అరుస్తూ ప్రాణరక్షణ కోసం బయటకు దూకేసి పరుగు ప్రారంభించారు-ఊ త్తరంవైపు అడవిలోకి.

నరేన్ కారువద్దకి వచ్చి ఆగిపోయాడు. చిమ్మచీకటి! వాళ్ళ ఆకారాలు కనిపించడంలేదు. అరుపులు మాత్రం విన్పిస్తున్నాయి. పొట్టోడు పడుతూలేస్తూ వచ్చి నరేన్‌ని చేరుకున్నాడు.

"నువ్వు కాల్చకు పొట్టోడా! నా పగ నేనే తీర్చుకోవాలి!"

"కానీ ఆ నగలు బాబయ్యా.... నా పదివేలు!"

"భయపడకు! అవెక్కడికీ పోవు, పద!"

తిరిగి ఇద్దరూ ఉరికారు, అరుపులు వస్తోన్న వైపుకి చీకటిలో ఏమీ కన్పించకపోయినా. నరేన్ ఉజ్జాయింపుగా కాలుస్తూ ఉరుకుతున్నాడు.

వెనుక రివాల్వర్ షాట్స్‌కి వాళ్ళు ముగ్గురు వేగం పెంచి ఉరికారు. ప్రభావతికి ఆయాసం వస్తోంది.... బ్రీఫ్ కేసును మోయలేక శేఖర్ కందించింది. ముగ్గురూ చెరువుకట్ట దాటేసి అవతల విశాలమైన మైదానంలోకి పరుగెత్తున్నారు.... అడవి సమీపిస్తోంది.

పొట్టోడు పిచ్చెత్తిపోతూడు. నరేన్‌ని వదిలేసి ఆవేశంగా, ఉద్రేకంగా వాళ్ళని తిడుతూ పరుగు ప్రారం

భించాడు. నరేన్ పిచ్చివాడలా వెనుక ఉరికాడు.... అలా ఉరుకుతూనే వున్నారు. ఇద్దరూ—చీకటిని చీల్చుకుంటూ, గావుకేకలు వినిపించేవరకూ.

పొట్టోడు హఠాత్తుగా ఆగిపోయాడు.

అరుపులు దగ్గర్లోనే వినిపించాయి.

"ఏం జరిగింది?" అనడిగాడు నరేన్.

"అవి చావుకేకలు బాబయ్యా!"

"ఎలా చచ్చారు, నేను కాల్చిందే?"

పొట్టోడు గబగబా ముందుకు వెళ్ళాడు. అప్పుడు సన్నగా ఏదో వినిపించింది.... చెవులు రిక్కించాడు. అది ఈసారి స్పష్టంగా వినిపించింది! కాళ్ళు నేలకేసి కొడుతున్న చప్పుడు!

చటుక్కున అగ్గిపుల్ల గీసి చూశాడు. అరడుగుల దూరంలో దృశ్యం కనిపించింది....నరేన్ పరుగునవచ్చి చూశాడు. పొట్టోడు మరోపుల్ల గీశాడు.

శేఖర్, అతనిమీద నాగేష్‌లు ప్రక్కనే ప్రభావతి ముగ్గురూ ఎత్తయిన పాములపుట్టమీద నురుగులు కక్కుతూ పడివున్నారు. ప్రక్కన బ్రీఫ్‌కేసు వుంది.

"పుట్టమీదికి ఉరికారు బాబయ్యా, పాము కరిచేసింది!"

నరేన్ ఊపిరి బిగబట్టి చూస్తున్నాడు. రివాల్వర్ ఎత్తి అప్రయత్నంగా దించేశాడు.

పొట్టోడు ఆనందంగా వెళ్ళి బ్రీఫ్‌కేసు ఎత్తుకున్నాడు.

నరేన్ అలాగే కళ్ళార్పకుండా చూసి తల తిప్పుకున్నాడు.

వాళ్ళిద్దరు ఒకరొన్కొకరు చూసుకున్నారు.

"బాబయ్యా, మీరు బ్రహ్మాండంగా సాధించారు!"

"నా చెల్లెలికి శాంతి చేకూర్చాను."

"మీ చెల్లెలు అదృష్టవంతురాలు బాబయ్యా, మీలాంటి అన్నయ్యను పొందింది!"

—:ఐపోయింది:—